

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v hlavním líčení konaném dne 16. 8. 2021 v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Tomáše Kurfirta a soudců přísedících Jaroslava Vavrouchová a JUDr. Lubomír Zálešák,

t a k t o :

Obžalovaní

O. P., narozený XXXXX v XXXXX, trvale bytem XXXXX, XXXXX, datová schránka: XXXXX, XXXXX,

a

J. P., narozený XXXXX ve XXXXX, trvale bytem XXXXX, XXXXX, t. č. ve výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici XXXXX,

j s o u v i n n i , ž e

po předchozí dohodě, vedeni záměrem vylákat od poškozeného V. D., nar. XXXXX, formou půjčky finanční prostředky, se záminkou jejich budoucího zhodnocení prostředků investicemi do drahých kovů, užít vylákané prostředky pro své potřeby a ve sjednaných termínech splatnosti ani později je v plném rozsahu nevrátit a tím se neoprávněně obohatit, s vědomím, že jejich finanční a majetková situace, kdy byli zatíženi dluhy a exekucemi, jim vrácení vylákané půjčky ani reálně neumožňuje,

společně přesvědčili poškozeného k uzavření písemných smluv o půjčkách, v nichž vystupoval O. P. jako dlužník a poškozený V. D. jako věřitel:

1) smlouvy o půjčce uzavřené dne 27. 6. 2013 v Brně, jejímž předmětem bylo poskytnutí půjčky finančních prostředků ve výši 10.000.000 Kč, se lhůtou splatnosti do 31. 12. 2013, na jejímž základě V. D. poskytl sjednanou částku v den uzavření smlouvy převodem na účet O. P., vedený u XXXXX, a.s., č. XXXXX/XXXXX,

2) smlouvy o půjčce uzavřené dne 12. 7. 2013 v Brně, jejímž předmětem bylo poskytnutí finančních prostředků ve výši 5.000.000 Kč, se lhůtou splatnosti do 31. 12. 2013, na jejímž základě V. D. poskytl sjednanou částku dne 12. 8. 2013 převodem na účet O. P., vedený u XXXXX, a.s., č. XXXXX/XXXXX,

příčemž oba obžalovaní při sjednávání půjček ujišťovali poškozeného, že zapůjčené finanční prostředky po jejich zhodnocení v dohodnutém termínu vrátí, nesdělili poškozenému, jak a s jakým výsledkem probíhaly předchozí obchodní případy s drahými kovy, ve stanovené době ani později vylákané finanční prostředky nevrátili a užili je pro jiné potřeby, čímž společně způsobili poškozenému V.D.škodou ve výši **15 000 000 Kč**,

při pozdějším jednání s poškozeným obžalovaný J. P. do konce roku 2013 uhradil v hotovosti V.D.ve třech splátkách celkem 90 000 Kč; v důsledku urgencí poškozeného a sdělení, že věc oznámí Policii ČR, zaplatil O. P. poškozenému ve dnech 2. 10. a 16. 12. 2015 ve dvou splátkách celkem 200 000 Kč,

t e d y

- sebe obohatili tím, že uvedli někoho v omyl, zamlčeli podstatné skutečnosti a způsobili tak na cizím majetku škodu velkého rozsahu,
-

t í m s p á c h a l i

- zločin podvodu podle § 209 odstavec 1, odstavec 5 písmeno a) trestního zákoníku,

a z a t o s e j i m u k l á d á

O. P.

podle § 209 odstavec 5 trestního zákoníku **trest odnětí svobody** v trvání **6 (šesti) let**.

Podle § 56 odstavec 2 písmeno a) trestního zákoníku se obžalovaný pro výkon uloženého trestu odnětí svobody zařazuje do věznice **s ostrahou**.

J. P.

za tento zločin a za sbíhající se zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odstavec 1, odstavec 3 trestního zákoníku, z jeho spáchání byl uznání vinným rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 26. 4. 2017, č. j. 4 T 6/2016-1412, který nabyl právní moci dne 20. 10. 2017, ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze, sp. zn. 3 To 40/2017,

podle § 43 odstavec 2 a § 209 odstavec 5 trestního zákoníku **souhrnný trest odnětí svobody** v trvání **8,5 (osmi a půl) let**.

Podle § 56 odstavec 3 trestního zákoníku se obžalovaný pro výkon uloženého trestu odnětí svobody zařazuje do věznice **s ostrahou**.

Podle § 43 odstavec 2 a § 73 odstavec 1, odstavec 3 trestního zákoníku se obžalovanému ukládá **souhrnný trest zákazu činnosti** spočívající v **zákazu výkonu funkce statutárního orgánu a člena statutárního orgánu v obchodních korporacích** na dobu **10 (deseti) let**.

Podle § 43 odstavec 2 trestního zákoníku se **ruší** výrok o trestu z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 4. 2017, č. j. 4 T 6/2016-1412, který nabyl právní moci dne 20. 10. 2017, ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze, sp. zn. 3 To 40/2017, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo tímto zrušením, pozbyla podkladu.

Podle § 228 odstavec 1 trestního řádu je obžalovaný O. P. **povinen zaplatit** poškozenému V. D., nar. XXXXX, bytem v XXXXX, XXXXX, XXXXX, na náhradě škody částku **10 000 000 Kč**.

Podle § 229 odstavec 2 trestního řádu se poškozený V. D. **odkazuje** se zbytkem svého nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odůvodnění:

1. Po provedeném dokazování dospěl soud k závěru, že se obžalovaní P. a P. snažili od poškozeného V. D. vylákat finanční prostředky pod záminkou jejich zhodnocování investicemi do drahých kovů a přitom využít vylákané prostředky pro své potřeby, vylákané peníze nevrátit a neoprávněně se tím obohatit. Obžalovaní věděli, že jejich majetková, výdělková a finanční situace, zatížení závazky a exekucemi jim vrácení vylákané půjčky reálně ani neumožňovala. Přesto přesvědčili poškozeného D. k uzavření smluv o půjčkách, ve kterých vystupoval poškozený D. jako věřitel a obžalovaný P. jako dlužník. Předmětem smluv bylo poskytnutí částek ve výši 10 a 5 mil. Kč, se splatností do konce roku 2013. Poškozený D. převedl bezhotovostně sjednané částky na bankovní účet obžalovaného P.. Oba obžalovaní přitom ujišťovali poškozeného, že půjčené finanční prostředky po jejich zhodnocení v dohodnutém termínu vrátí. Ale nesdělili poškozenému, jak a s jakým výsledkem probíhaly předchozí obchody s drahými kovy. Neřekli ani poškozenému, jaké byly jejich majetkové poměry. Ve stanovené době, ani později, získané finanční prostředky poškozenému nevrátili, půjčené peníze použili pro jiné účely, a způsobili poškozenému D. škodu ve výši 15 000 000 Kč. Při dílčích jednáních do konce roku 2013 obžalovaný P. zaplatil poškozenému ve třech splátkách celkem 90 000 Kč. V důsledku upomínek poškozeného a pod hrozbou, že poškozený věc oznámí policii, mu obžalovaný P. zaplatil v říjnu a prosinci 2015 ve dvou splátkách celkem 200 000 Kč.
2. K tomuto závěru soud dospěl především na základě výpovědi poškozeného V. D., výpovědi svědků P. Č., P. F., J. M., J. K., A. S. a dalších svědků, na základě listinných důkazů, zejména smluv o půjčkách a smének stvrzujících poskytnutí půjčky poškozeným obžalovaným, dokladů o převedení půjčených částek na účet obžalovaného P., bankovních informací o účtech obžalovaného P., společností XXXXX, XXXXX, svědků S. a W., na které byly převáděny finanční prostředky z účtu obžalovaného P., ze záznamu SMS komunikace mezi obžalovaným P. a P. a

poškozeným D., z důkazů o majetkové a finanční situaci obžalovaných, zejména ze záznamů o probíhajících exekučních a insolvenčních řízeních, usnesení a rozhodnutí v jiných trestních věcech obžalovaného P. a P., z notářských zápisů a smluv o závazcích obžalovaných P. a P. vůči jejich věřitelům, z důkazů o závazcích společností, ve kterých obžalovaní vystupovali. Na jejich základě soud dospěl k závěru o skutkovém ději, jak byl popsán v předchozí části a k závěru, že obhajoba obžalovaných tento závěr nijak podstatně nezpochybnila nebo nevyvrátila.

3. Obžalovaný O. P. při obhajobě popisoval celkovou životní a finanční situaci, přičemž se snažil prokázat, že v době půjčky u poškozeného nebyl nemajetný, ani nebyl jako člověk zatížený exekucemi. Zejména připomínal vlastnictví bytu v Olomouci, vlastnictví v pozemku v centru města, podíl na nebytovém prostoru (kanceláři), ve které podnikal. Přiznával existenci závazků – hypotéky na bytě a na kanceláři, krátkodobý kontokorentní úvěr ve společnosti, která realizovala jeho hlavní podnikání, možnost čerpání kreditních karet a dispozici hotovostí. První exekuce na něj byla vyhlášena až v roce 2014. Dále popisoval původ závazků, který byly zmiňovány v odůvodnění obžaloby vůči věřitelům M. a M.. Dále popisoval, jak se seznámil a stýkal s obžalovaným P. a věřitelem M.. Připomínal jejich společné podnikání, měli svoji minulost, obžalovaný P. věděl o jejich obchodu s drahými kovy, jak se k tomu podnikání dostali a kdo je k tomu přivedl. Obžalovaný si také vzpomněl, že v roce 2012 půjčil jako fyzická osoba obžalovanému P. 2 500 000 Kč do společnosti XXXXX.
4. V další části obžalovaný P. vypověděl, jak došlo k navázání kontaktu s poškozeným D.. Obžalovaný P. chtěl pokračovat v obchodu s drahými kovy, hledal pro to investora, obžalovaný P. se snažil někoho najít, až nakonec svědek S. zprostředkoval obžalovanému P. kontakt s D.. Obžalovaní se setkali s D., obžalovaný P. mu nastínil princip obchodování s drahými kovy. Obžalovaný P. vystupoval jako člověk, který přichystal smlouvu a byl schopen přijmout půjčenou částku. Poškozený trval na tom, aby půjčené peníze nešly do anonymní společnosti, ale konkrétní fyzické osobě, což byl právě obžalovaný P., který půjčky také zajistil vystavením směnky. Obžalovaný P. poškozenému představil své podnikání a došlo k dohodě o půjčení obou částek uvedených v obžalobě. Současně byly sepsány smlouvy a vystaveny směnky.
5. Zdůrazňovaným bodem obhajoby obžalovaného P. bylo, že půjčené peníze zčásti bezhotovostně odeslal na účet společnosti XXXXX a zčásti předal obžalovanému P. v hotovosti. Tím podle obžalovaného jeho účast na obchodu skončila, vlastní obchod s drahými kovy měl na starosti obžalovaný P.. Po uplynutí doby splatnosti měl obžalovaný P. problém s penězi, nedařilo se mu obchodovat podle plánu a neměli možnost peníze poškozenému vrátit podle původní dohody. Proto se obžalovaný P. s poškozeným sešel a komunikoval s ním. Poškozený požadoval vrácení půjčených peněz. Podle obžalovaného P. během sjednané doby poškozený D. dostával od obžalovaného P. úroky, dokonce až ve výši 1 600 000 Kč. Obžalovaný P. cítil závazek vůči poškozenému D., ale nebyl schopen mu půjčenou částku vrátit. Vysvětloval poškozenému svou roli prostředníka v celém případě, snažil se poškozeného přesvědčit, že má možnost mu prostředky vrátit, pokud dojde k vymožení jeho vlastních pohledávek, např. za jistou osobu na Slovensku ve výši 440 000 €, případně pohledávek za jinými fyzickými osobami v České republice v hodnotě několika milionů korun. Pak poškozený postoupil část pohledávky vymáhací společnosti, ale obžalovaný P. neměl možnost, jak peníze vrátit.
6. Obžalovaný P. také poukazoval na to, že i když se D. cítil poškozený, minimálně uvažoval o dalším obchodování s drahými kovy s obžalovanými. Komunikaci mezi obžalovaným P. a poškozeným D. narušilo, že se poškozený v mezidobí setkal s věřitelem obžalovaného J. M., který poškozeného přesvědčil, že obžalovaný P. je podvodník, který poškozeného obral o jeho peníze.
7. Dále obžalovaný vysvětloval okolnosti svého insolvenčního řízení, zejména povahu závazků, které v něm byly projednávány, proč na sebe obžalovaný podal neúplný návrh, čímž byla zmařena probíhající exekuce. Když byl návrh doplněn, došlo k prohlášení konkursu, byly zesplatněny všechny úvěry, byly prodány veškeré jeho majetky a z majetku byly uspokojovány jeho závazky.

Obžalovaný upozornil poškozeného D. na probíhající insolvenční řízení, ten se ale nepřihlásil. Totéž řekl poškozenému i svědek M., který byl předsedou věřitelského výboru. Obžalovaný P. tvrdil, že věřitelé byli uspokojeni z více než 90 %. Celkově se obžalovaný hájil tím, že nebyl iniciátorem půjček u poškozeného, nešel do půjčky s obžalovaným s podvodným úmyslem, ani s tím, že poškozenému peníze nevrátí, nebo že si vymyslí fiktivní obchody se zlatem a stříbrem. Obžalovaný opakoval, že obchody skutečně probíhaly.

8. Obžalovaný vypovídal k rodinným, majetkovým a obchodním poměrům. Podnikal v různých obchodních společnostech, zejména ve společnosti XXXXX. Podílel se na developerském projektu, vlastnil byt, pozemek, nebytový prostor, sám měl pohledávky za fyzickými osobami v Česku a na Slovensku. Zvláště se vyjádřil k závazku u D.M. a J. M., které byly uspokojovány v konkursním řízení. Obžalovaný potvrdil, že věděl o obchodování obžalovaného P. a M. s drahými kovy, byl s nimi v častém kontaktu, věděl, jak obchody realizují, kdo je obchodování naučil a věděl taky, jak řešili okolnosti jednotlivých prodejů či nákupů. S drahými kovy obchodovala nejprve společnost XXXXX, později společnost XXXXX, ve kterých byl společníkem a jednatelem obžalovaný P.. Z kontaktu s obžalovaným P. byla přesvědčen, že obchodování je ziskové. Neměl sice žádné hmatatelné důkazy, P. tvrdil, že obchoduje se ziskem, a neobjevilo se žádné podezření, že by to bylo jinak. Po připomenutí si obžalovaný vzpomněl, že při obchodování mělo dojít ke zpronevěře, které ale s vlastním obchodováním nemělo nic společného. Rovněž se dozvěděl, že XXXXX vede daňové řízení proti společnosti XXXXX, ve kterém ho obžalovaný P. požádal, aby potvrdil, že byl přítomen obchodování s drahými kovy.
9. Pro pokračování obchodu s drahými kovy sháněli investora, první přišel obžalovaný P. s možností získat půjčku u D.. K jednání s D. před poskytnutí půjčky obžalovaný P. řekl, že nesdělil poškozenému všechny skutečnosti, které věděl o obchodování s drahými kovy, neřekl poškozenému, že má závazky u svědků M. a M., protože byl přesvědčen, že jeho finanční situace nebyla špatná, nebyl zatížen exekucemi nebo dluhy, které by mu znemožňovaly vrácení poskytnuté půjčky. Obžalovaný souhlasil, že půjčka byla sjednána s jednorázovou splatností po půl roce, byl sjednán 1% úrok. Obžalovaný také souhlasil, že nebylo sjednáno průběžné vyplácení úroků, ale zřejmě se to dělo, a poškozený inkasoval jisté částky od obžalovaného P.. Dále obžalovaný tvrdil, že vymáhací společnosti po něm žádala pět miliónů korun. Z toho si odvodil, že deset miliónů bylo poškozenému vráceno. Obžalovaný P. vrátil poškozenému dvakrát 100 000 Kč. Z notesu poškozeného údajně vyčetl, že poškozenému byla vrácena částka 1 600 000 Kč.
10. Obžalovaný P. se vyjadřoval k vystupování obžalovaného P. při jednání s poškozeným. Obžalovaný P. vysvětloval princip fungování obchodu s drahými kovy a jejich byznys plán, obecně mluvil o tom, že jejich dřívější obchodování s drahými kovy skončilo úspěšně. O svých majetkových poměrech se obžalovaný P. při jednání s poškozenými nezmiňoval. Obžalovaný P. opakoval obhajobu, že peníze získané od poškozeného, v úplnosti předal obžalovanému P., přibližně polovinu bezhotovostně a polovinu v hotovosti. Z těchto patnácti miliónů mu obžalovaný P. nic nevrátil. Obžalovaný P. ani nevěděl, co se s penězi u obžalovaného P. stalo. Vyjádřil přesvědčení, že obžalovaný P. s drahými kovy skutečně obchodoval, ale ani jistinu, ani zhodnocení obžalovanému P. nedal. Obžalovaný P. skutečně poškozenému vrátil celkem 200 000 Kč, protože se zavázal poškozenému celou částku vrátit, přijal tak odpovědnost za vzniklý dluh. Obával se možného vývoje závazku vůči poškozenému, když už na něj podal trestní oznámení jiný věřitel M.. Obžalovaný vysvětlil, že peníze poslané z jeho účtu na účty svědků S. a W., byly zaslány jen proto, aby obžalovaný rychle získal hotovost a v hotovosti je mohl předat obžalovanému P..
11. Obžalovaný byl také tázán na podstatu obchodu s drahými kovy. Zisk měl být generován z rozdílu mezi nákupní a prodejní cenou a růstem ceny stříbra na burze mezi jeho nákupem a prodejem. Naopak popřel, že by podstatou obchodování s drahými kovy bylo vylákání nadměrných odpočtů DPH, že by společnosti obchodující s drahými kovy na Slovensku byly obsazeny bílými koňmi, nebo že by došlo k daňovému úniku či odčerpání peněz z těchto obchodů. Obžalovaný také

potvrdil, že věděl o závazku obžalovaného P. (společnosti XXXXX) u Č., sám na něj upozorňoval, jen neměl ponětí, že tento závazek nebyl zaplacen. Obžalovaný P. předložil soudu originály výdajových pokladních dokladů, podle kterých předal obžalovanému P. uvedené částky v korunách a sliboval, že dodá další výdajové pokladní doklady o předání částek v eurech. Obžalovaný P. se vyjadřoval i k pohledávkám, které měl společně se svědkem S.em.

12. Z uvedeného přehledu vystupovaly dvě teze obhajoby obžalovaného P.. Obžalovaný nezapíral, že s obžalovaným P. vyjednávali o půjčce s poškozeným D., že uzavřel smlouvu o půjčkách a vystavil směnky, na základě kterých poškozený převedl na účet obžalovaného P. ve dvou převodech celkem 15 000 000 Kč. Obhajoba spočívala v tom, že všechny peníze, bezhotovostně nebo v hotovosti, předal obžalovanému P., který s nimi měl obchodovat s drahými kovy, a ten už mu později žádné peníze nevrátil. Druhá část obhajoby se týkala situace obžalovaného P., který tvrdil, že v době uzavírání půjček proti němu nebyly vedeny žádné exekuční řízení, nebylo vedeno insolvenční řízení a že jeho majetková a finanční situace umožňovala přijetí těchto půjček a také jejich pozdější vrácení.
13. Obžalovaný J. P. ve výpovědi uvedl, že v době půjček sice byly proti němu vedeny exekuční řízení, ovšem týkaly se jeho fyzické osoby, nikoliv právnické osoby XXXXX. S jejím podnikáním to nemělo nic společného, ani ho v ničem neomezovaly. Připustil také, že společnosti XXXXX měla závazek u Č. (XXXXX). K závazku obžalovaný dodal, že s Č. nejednal osobně, to udělali svědek M. a obžalovaný P.. Obžalovanému předali peníze, které P. s M. získali. Peníze mu přišly v prosinci 2012, obžalovaný s nimi od února 2013 obchodoval. Částku v eurech poslal na účet firmy XXXXX, očekával vrácení peněz, ale nedali mu ani zboží, ani nevrátili peníze. Svědek M. chtěl, aby obžalovaný P. zjistil, kam peníze zmizely. Dále obžalovaný P. popisoval údajný osud peněz ve společnosti XXXXX a podezření vůči obžalovanému P., že měl na zmizení peněz nějaký podíl. Zároveň měla mít XXXXX pohledávku, která několikanásobně převyšovala tento závazek.
14. Obžalovaný P. souhlasil, že podepsal notářský zápis o uznání závazku s věřitelem M.. Ve stejné době si společnost XXXXX půjčila od Č., celkem se mělo jednat o 10 mil. Kč. U poškozeného D. chtěl obžalovaný P. upustit od obchodování se stříbrem a obchodovat se zlatem, u kterého se neplatilo DPH, nemohlo dojít ke krácení daně a po něm nikdo nemohl chtít takovou činnost, jako dřív. Proto hledal investora a dostal se k D.. Vysvětlil mu principy fungování obchodu se zlatem a objasnil, že minimální částka k takovému obchodu se pohybuje v rozmezí od deseti do patnácti milionů korun. Tak došlo k půjčce obžalovaných u poškozeného D.. Obžalovaný P. byl podle svých slov v šoku, když mu P. předal z prvních 10 mil. Kč pouze 5 mil. Kč s tím, že část použil v Bratislavě na nějaký jiný výhodný obchod a doporučil obžalovanému P., aby dál obchodoval se stříbrem a D. platil úroky. Až by dokončil obchod v Bratislavě, měl obžalovaný P. zbytek peněz doplatit. Obžalovaný P. tvrdil, že měl poškozenému D. odvádět měsíční 3% úrok, což také skutečně dělal. Tento úrok nebyl ve smlouvě, ale byl to jednoznačný požadavek D.. Obžalovaný P. skutečně třikrát nebo čtyřikrát poškozenému takový úrok předal, u některých předání byla přítomna i svědkyně K.. Obžalovaný odkazoval na SMS zprávy, ve kterých se D. o úroku zmiňoval. Obžalovaný P. se hájil tím, že D. nic netajil, nic nezamlčoval, neuváděl ho v omyl, ani mu nesdělával nepravdivé skutečnosti o použití peněz. Všechny peníze, které obžalovaný P. později získal obchodem s drahými kovy, předal obžalovanému P.. Naposledy v listopadu 2013 mu předal 1 600 000 Kč na odkoupení pohledávky. Dále obžalovaný P. glosoval jednotlivé SMS zprávy, které si vyměňovali s poškozeným on a obžalovaný P..
15. Obžalovaný se vyjadřoval ke vztahům se svědkem M. a obžalovaným P.. Připustil, že při nakládání se stříbrem u společnosti XXXXX nedocházelo k žádným obchodům, byly opravdu fiktivní, nebo probíhaly tak, aby se mohly krátit daně. Obžalovaný P. velmi dobře věděl, že P. už nemá 15 mil. Kč. Proto P. P. přeposílal drobné částky, aby P. vůbec mohl cestovat mezi Olomoucí a Prahou. Z toho obžalovaný P. dovodil, že celá půjčená suma 15 mil. Kč zůstala u obžalovaného P..

16. Dále obžalovaný P. zpochybňoval bezhotovostní převod obžalovaného P. na účet obžalovaného S.. Obžalovaný P. tvrdil, že P. měl u S. skutečný závazek. Manželka tohoto svědka na obžalovaného P. tlačila, aby dluh zaplatil. Podobně obžalovaný P. vyvracel obhajobu obžalovaného P. a poukazoval na spojitost mezi ním a svědkem H.. Právě oni chtěli, aby obžalovaný P. převedl částku 1 600 000 Kč jako půjčku, nikoli jako úhradu nějaké pohledávky. Později se ukázalo, že peníze sloužily k odkoupení pohledávky, která byla naprosto bezcenná a nedobytná, věděl o tom P. i H.. Obžalovaný P. se vyjádřil k převedení částky 160 000 € na firmu XXXXX. Zástupcem firmy byl přítel obžalovaného P. svědek S.. Ten s obžalovaným P. požádali o převod částky s označením „Záloha na zboží“. Po určité době společnost XXXXX vrátila jenom částku 120 000 €. Zůstala jim částka 40 000 €, to je víc, než 1 000 000 Kč. Obžalovaný P. neznal důvod, proč k tomu došlo.
17. Obžalovaný připustil, že svědek M. po něm vymáhal 10 mil. Kč, ale bránil se tím, že to bylo neoprávněně, že mezi nimi proběhlo více směnek, smluv o půjčkách. Obžalovaný P. charakterizoval své postavení ve firmách jako lepší bílý kuň. Předával peníze tam, kam mu určili, byl ve firmách jako jistota, že někdo může disponovat bankovním účtem společnosti. Pro úřady byly sepsané fiktivní doklady o půjčkách, směnky, aby bylo možné peníze z účtů kdykoliv vyvést, aby bylo jasné, na základě čeho byly peníze převedeny jinam. Takových smluv obžalovaný P. údajně podepsal spoustu. Podobným způsobem jako u obžalovaného P. údajně svědek M. vylákal z obžalovaného P. notářský zápis, aby se mohl před manželkou vykázat nějakými doklady, že má pohledávky. Obžalovaný P. doklady s klidem podepisoval a je možné, že takových dokladů bylo ještě víc. Závěrem spontánního vystoupení obžalovaný P. shrnul, že mu z peněz poškozeného obžalovaný P. poslal pouze 7 800 000 Kč. Dále se obžalovaný P. hájil tím, že poškozenému D. ve splátkách vyplatil úrok cca 1,6 mil. Kč. Ve firmě XXXXX čerpal výplatu přibližně ve výši 70 000 Kč. Zbytek peněz z obchodování předal obžalovanému P. na účet. Naopak se obžalovaný P. vehementně bránil, že by mu P. předal i zbývající částku 7,2 mil. Kč z peněz poškozeného. O těchto penězích a pokladních dokladech obžalovaný P. nic nevěděl. Kdyby mu je P. dal, obžalovaný P. by je samozřejmě použil na obchodování.
18. V dialogové části výslechu se obžalovaný vyjádřil ke stávajícím poměrům. Byly vůči němu vedeny exekuční řízení jako fyzické osobě. Celkem mělo být vymáháno asi 2,3 mil. Kč. Dále byly papírově vedeny další závazky, které byly podle obžalovaného fiktivní. Doklady o těchto závazcích byly sepsány proto, aby měli možnost vyvádět peníze z firem. Za fiktivní pohledávku označil obžalovaný závazek u svědka M.. Obžalovaný zdůrazňoval, že to byly závazky jeho fyzické osoby, nikoliv závazky společnosti XXXXX. Obžalovaný byl jediným jednatelem XXXXX, společník firmy byla nějaká slovenská společnost a za ní byla seychelská firma. Společnost XXXXX měla závazek u Č. ve výši 2 500 000 Kč a pohledávku za firmou XXXXX přesahující 200 000 €. Společnost měla také závazky vůči svědkovi M., ale i tyto označoval obžalovaný P. za fiktivní. Podle obžalovaného P. poškozený D. věděl, že obžalovaný P. bude s penězi obchodovat právě ve firmě XXXXX.
19. Obžalovaný přiznal, že poškozenému D. nesdělil průběhy předchozích obchodů se stříbrem ve společnosti XXXXX nebo XXXXX. Důvodem bylo právě to, že to byly obchody se stříbrem, zatímco D. se týkaly obchody se zlatem, což byla jiná kategorie. Obžalovaný neviděl důvod mu dřívější obchodní případy popisovat. Po připomenutí jeho odpovědi na otázku z přípravného řízení ohledně organizované skupiny obžalovaných P., svědka M. a společnosti XXXXX, XXXXX a XXXXX, problémů s DPH, resp. krácení DPH, obžalovaný odpověděl, že o těchto skutečnostech poškozeného také neinformoval, protože se domníval, že se s penězi poškozeného D. bude obchodovat s investičním zlatem, u kterého nebyla DPH a nebyla možnost, že by obžalovaného někdo nutil do nelegálních transakcí. Obchod se zlatem obžalovaný P. vysvětlil poškozenému velmi podrobně, aby bylo jasné, že se nemůže nic stát, nebo nejde o peníze přijít. Obžalovaný P. potvrdil, že poškozený D. skutečně půjčil deset a pět milionů korun, z toho na účet společnosti XXXXX přišlo bezhotovostně pouze 7,8 mil. Kč. Dále obžalovaný objasňoval rukopis s přehledem faktur a záloh, které svědčily o skutečném obchodování se stříbrem a platinou.

Obžalovaný nakupoval drahé kovy od společnosti XXXXX a prodával jej společnosti XXXXX. Všechny platby při obchodech byly provedeny bezhotovostně. Na dotaz, proč poškozenému vysvětloval obchod se zlatem, když později obchodoval se stříbrem a platinou, obžalovaný P. řekl, že částka předaná obžalovaným P., stačila pouze na takový obchod, nikoliv na obchod se zlatem. Obžalovaný připomínal, že všechny peníze, které z tohoto obchodování vzešly, společnost XXXXX vrátila bezhotovostně obžalovanému P., vyjma těch, které obžalovaný P. předal poškozenému D. jako úroky, částky 1,6 mil. Kč, kterou poslal na odkoupení pohledávky Halouzkovi, výplaty obžalovaného P. a částky, která zůstala ve společnosti XXXXX.

20. Obžalovaný trval na obhajobě, že předal poškozenému D. měsíčně 3% z půjčené částky jako úrok. Korigoval vyjádření z přípravného řízení, že by se mělo jednat dokonce o částku 3,7 mil. Kč. Po upřesnění listinných důkazů, trval na částce 1,6 mil. Kč. Zároveň tvrdil, že o předání úroků poškozenému nejsou žádné doklady, poškozený D. nechtěl, aby byly částky nějak evidovány, proto byly předávány v hotovosti. Obžalovaný P. popíral obhajobu obžalovaného P., který soudu předložil pokladní doklady o předání částek v hotovosti obžalovanému P.. Obžalovaný P. tvrdil, že pokladní doklady viděl u soudu poprvé a uvedené částky nesouhlasily s tím, jak obžalovaný P. vybíral peníze v bance nebo od svých známých. Obžalovaný P. trval na svém, že všechny peníze při obchodování s drahými kovy se platily přes účty, peníze v hotovosti pro něj neměly význam. Vyplacení půjčky D. na účet obžalovaného P. obžalovaný P. vysvětloval tak, že peníze vždy chodily přes společnost obžalovaného P.. Obžalovaný P. vysvětloval absenci dokladů od poškozeného D. tím, že poškozený chtěl zkrátit daň z příjmů. Proto poškozený D. trval na tom, aby peníze byly předávány beze svědků. Přesto obžalovaný připomínal, že minimálně u tří výplat úroků poškozenému byla přítomna svědkyně K.. O předání peněz poškozenému věděla nebo byla přítomna, když obžalovaný P. předával poškozenému tašku s penězi. Ve své obhajobě obžalovaný trval na tom, že nechtěl poškozeného D. podvést, poškozený s ním chtěl dále obchodovat, i když nebyly vráceny původní půjčky. Za tím účelem byla založena společnost XXXXX, i když k dalším obchodům z určitých důvodů nedošlo.
21. Obžalovaný P. se hájil také tím, že ho svědek M. vydíral. Šlo o dřívější podnikání obžalovaného P. se svědkem na akciových burzách. O peníze z těchto obchodů přišli, vznikl z toho závazek obžalovaného P. vůči svědkovi M.. Tímto dluhem měl svědek M. obžalovaného P. vydírat. Svědek seznámil obžalovaného s panem P., který obžalovanému vysvětlil, jak se obchoduje se stříbrem. Obžalovaný pak figuroval ve firmách, ve kterých docházelo k trestné činnosti. Svědek M. ho vydíral, že jeho činnost oznámí, proto obžalovaný v činnosti pokračoval. Obžalovaný P. dlužil svědkovi M. stále 7,5 mil. Kč. Vztahy se svědkem M. byly špatné, kromě tohoto závazku se vůči němu svědek M. staví nepřátelsky.
22. Z této výpovědi soud celkově vyvodil, že obžalovaný P. měl osobně, jako fyzická osoba, i společnost XXXXX, závazky, které nespláceli. Dřívější obchody s drahými kovy spočívaly mimo jiné v krácení DPH. Ve vztahu k poškozenému D. obžalovaný souhlasil, že nesdělil poškozenému všechny skutečnosti o svých majetkových a finančních poměrech. U samotné půjčky se hájil tím, že dostal vyplacenu pouze část peněz (7,8 mil. Kč), tyto použil na obchodování se stříbrem, a kromě výplaty úroků poškozenému, vlastní výplaty a částky, kterou převedl na koupi pohledávky na pokyn obžalovaného P., všechny ostatní peníze obžalovanému P. také vrátil. Po tomto vrácení neměl žádné peníze, které by pocházely od poškozeného D., a nemohl mu půjčenou částku vrátit.
23. K vlastnímu skutkovému závěru soud došel po vyslechnutí výpovědi poškozeného V. D. (č. l. 1419 – 1424), který potvrdil, že obžalovaným P. s P. půjčil deset a pět milionů korun. Seznámil se s nimi krátce předtím. Kontakt na obžalované mu zprostředkoval S., který se zmiňoval o výhodných obchodech, které s obžalovanými dříve udělal. Dále poškozený popisoval schůzky s obžalovanými. Vysvětlili mu princip obchodu s drahými kovy, tvrdili, že jde o legální záležitost, že je zajištěn vysoký zisk a že smlouvy dělají pouze z formálních důvodů. Úrok byl stanoven ve výši 1 %, ale zisk měl být vyšší. Obžalovaný P. zdůrazňoval, že má velké zkušenosti s obchody s drahými kovy.

Oba obžalovaní vystupovali jako přátelé, kteří se dlouho znali a podnikali spolu. Půjčky uzavíral obžalovaný P., aby poškozený viděl, že se obžalovaný P. ve věci osobně angažuje a riskuje, kdyby záležitost nevyšla. Obžalovaní se naopak nezmiňovali o podnikatelské minulosti, ať už jako fyzické osoby nebo při účasti v právnických osobách. Nezmínili žádné nevydařené obchody z dřívější doby, nezmínili žádné potíže v obchodu s drahými kovy. Ani se nezmínili o své majetkové nebo finanční situaci. Podle poškozeného působili dojemem, že jsou v dobré finanční situaci. Poškozený připustil, že si počínal naivně, když se na zmiňované záležitosti málo ptal. Půjčka byla zajištěna vyplněnou směnkou a byla sjednána splatnost jeden rok. Splácení mělo být průběžně, jak to obžalovaným v obchodu půjde. Napevno bylo sjednáno splacení po vypršení splatnosti. Poškozený výslovně řekl, že od obžalovaných dostal přibližně rok nebo dva po splatnosti dvakrát 100 000 Kč, a třikrát dostal od obžalovaného P. v obálce částku celkem nepřesahující 100 tis. Kč; přibližně 3 x 30 tis. Kč. Tyto částky poškozený považoval za přátelské gesto. Částky 2 x 100 tis. Kč složené na účet měly být splátky jistiny. Na předání těchto splátek nebyly vystaveny žádné doklady, obžalovaní žádné nechťeli. Po lhůtě splatnosti obžalovaní společně nebo každý jednotlivě tvrdili poškozenému, že mu částky vrátí, ale nikdy se nic nestalo, kromě zmíněných částek. V průběhu obchodování říkali, že vše normálně fungovalo a nic zvláštního se nedělo. Jako důvod pro nevrácení peněz v době splatnosti, obžalovaní uváděli, že peníze byly zadrženy na Slovensku kvůli DPH. Dlouho po splatnosti, patrně v důsledku sporu mezi obžalovanými, se poškozený dozvěděl, že peníze měl zpronevřit P.. Obžalovaný P. souhlasil, že půjčka byla sjednána na jeho jméno a že by ji měl vrátit. Obžalovaný P. tvrdil, že půjčku nemůže vrátit, protože nemá z čeho, nebo že peníze jsou v zahraničí. Kromě toho se poškozený D. setkal i se svědkem M. a obžalovaným P., kteří poškozenému předložili verzi, že si peníze nechal obžalovaný P.. Poškozený souhlasil, že obžalovaný P. přišel s dalším způsobem, jak získat peníze zpět, s novým podnikatelským záměrem obchodu se zlatem. Poškozený už trval na tom, aby věc dopředu zkoumal i jeho právní poradce, ten ho upozornil, že nabízená záležitost není důvěryhodná a poškozený na ni nepřistoupil.

24. Při otázkách poškozený setrval na tom, že mu obžalovaní neřekli o nelegálnosti předchozího obchodování. Rovněž mu nesdělili, že by byli zatíženi závazky, které jsou po splatnosti a které nejsou schopni zaplatit. Poškozený připustil, že se s poškozenými setkal po proběhlých půjčkách, asi dvakrát s obžalovaným P. v Praze v kavárnách nebo v jiných podnicích. Při těchto příležitostech mělo dojít k předání obálek s částkami do 30 tis. Kč. Poškozený také po připomenutí potvrdil, že mu svědek M. sdělil, že u obžalovaného P. probíhalo insolvenční řízení. Poškozený nedokázal odpovědět, proč se s pohledávkou nepřihlásil. Na dotazy obhájce souhlasil, že postoupil část pohledávky společnosti XXXXX Tuto možnost mu nabídl obžalovaný P., aby mohla být vymáhána aspoň část dlužné pohledávky.
25. Výpověď poškozeného soud považoval za věrohodnou. Poškozený sám je zcela důvěryhodná osoba, bez jakýchkoliv známek narušujících schopnost věrohodné výpovědi. Výpověď poškozeného byla v souladu s výpověďmi svědků, zejména V., byla ve shodě s listinnými důkazy, a u okolností samotné půjčky, poskytnutí peněz a dalšího nevrácení půjčky i ve shodě obžalovanými. Podstatně se výpověď poškozeného od obžalovaných lišila v tom, že mu nesdělili podstatné okolnosti při tom, když u něj o půjčku žádali a že mu zamlčeli skutečnosti, které by věřitel půjčující obžalovaným takto vysoké částky měl znát. Dále se výpověď poškozeného od obžalovaných lišila v tom, jakou částku mu obžalovaní vrátili. Poškozený popřel výpověď obžalovaného P., že by mu obžalovaný vrátil velké částky v měsíčních úrocích, jak o tom mluvil obžalovaný. Poškozený vylíčil celou událost věcně i časově uceleně, bez nějakých zřetelných nesrovnalostí nebo nejasností. Jeho výpověď logicky odpovídala na všechny otázky. Soud na tuto výpověď kladl podstatný důraz při hodnocení celé věci a vyvození závěru o skutkovém ději.
26. Kromě výpovědi poškozeného soud dále vycházel z výpovědi P. Č. (č. l. 1322 – 1324). Svědek v polovině prosince 2012 jako jednatel společnosti XXXXX půjčil společnosti XXXXX zastoupenou obžalovaným P. půjčku 2 500 000 Kč, která měla být splacena do poloviny února 2013. Půjčka splacená nebyla, poškozenému sdělili, že investice nevyšla a o peníze přišli. O půjčce

vyjednávali svědek M. a obžalovaný P., měli podnikatelský záměr. Poškozený se o to víc nezajímal, domníval se, že svědek M. má dost peněz. Po domluvě se společníkem firmy se svědek Čech rozhodl peníze půjčit. Při podpisu smlouvy zjistil, že dlužníkem bude společnost XXXXX, smlouvu mu předložil obžalovaný P., svědek se půjčce nebránil, obžalovanému P. důvěřoval. Obžalovaného P. jako jednatel dlužnické společnosti znal z dřívější spolupráce s obžalovaným P.. Vzhledem k dřívější známosti s obžalovaným P. svědek neměl důvod jim nevěřit, celá záležitost mu připadala důvěryhodná. Částku převedl bankovním převodem na účet uvedený ve smlouvě. Nevěděl, na co obžalovaný peníze použil. Po lhůtě splatnosti se domáhal vrácení půjčky. Společnosti XXXXX poslal písemnou výzvu k úhradě, svědek M. ho ujišťoval, že mu dluh zaplatí. Totéž potvrzoval i obžalovaný P.. Později se svědek dozvěděl, že proti obžalovanému P. bylo vedeno několik exekucí, došlo mu, že k vymožení pohledávky nedojde. Z půjčené částky mu byla postupně po menších částkách vrácena asi polovina svědkem M.. K projednávané věci svědek sdělil, že neznal poškozeného D., ani nebyl obeznámen s půjčkou poskytnutou obžalovaným. Tato výpověď také byla věrohodná. Soud neshledal žádné okolnosti, které by výpověď svědka zpochybňovaly. Pro soud bylo důležité potvrzení, že společnost XXXXX měla nesplacený závazek, když obžalovaný P. a P. jednali s D.. Kolem společnosti XXXXX operovali nejenom P. a P., ale také svědek M., který se pokoušel dlužnou částku XXXXX zčásti vrátit. Obžalovaní komunikovali se svědkem v tom směru, že půjčku vrátit nemůžou, protože jsou ve svízelné situaci, kdy přišli o spoustu peněz. To dostatečně prokazovalo, v jakém postavení byli obžalovaný P. a P., když žádali o půjčku poškozeného.

27. Soud vyslechl svědka P. F., insolvenčního správce ve věci obžalovaného P. (č. l. 1324 – 1327). Svědek stručně popsal průběh insolvenčního řízení a jeho jednotlivé fáze, tedy zjišťování majetku, zejména nemovitostí, zpeněžení majetku podle pokynů soud a zajištěných věřitelů. Výtěžek prodeje nemovitostí byl vydán zajištěným věřitelům. Dále byl zjištěn nezajištěný majetek, pohledávka, směnka, které byly postoupeny a peníze, které zbyly v insolvenčním řízení, byly rozděleny mezi nezajištěné věřitele. Svědek hovořil o vysokém uspokojení věřitelů kolem 70-80 %. Po schválení K. zprávy byly peníze podle rozvrhového usnesení rozděleny mezi věřitele. Svědek potvrdil, že poškozený D. nebyl přihlášen jako věřitel. Svědek připustil, že v insolvenčním řízení se vyžaduje od dlužníka seznam závazků, a v něm pohledávka poškozeného uvedena nebyla. Povinnost uvádět všechny věřitele není podle insolvenčního zákona sankcionována. Insolvenční návrh byl publikován, aby se věřitelé mohli připojit. Pohledávka věřitelů, jejichž pohledávky nebyly projednány v insolvenčním řízení, nadále existují. Pohledávka svědka M. za obžalovaným P. byla v insolvenčním řízení projednána, svědek M. byl přihlášen jako zajištěný věřitel a vystupoval jako zástupce věřitelů. Svědek po připomenutí potvrdil, že obžalovaný P. podával postupně dva insolvenční návrhy, první byl zamítnut a teprve druhý vedl k prohlášení konkursu. Svědek si vzpomněl, že v průběhu insolvenčního řízení byl jako svědek dotazován na závazek, který měl obžalovaný P. u poškozeného D.. Proto se obžalovaného na tuto záležitost ptal, obžalovaný tvrdil, že je to složitější. Svědek pochopil, že situace kolem závazku nebyla jednoznačná. Podobně svědek F. připustil, že dlužník sám mohl mít pohledávky za dalšími osobami, např. M. P.. Tato pohledávka P. se ukázala jako hypotetická a nevymahatelná, proto se s ní dále nezabýval. Výpověď svědka soud viděl jako věrohodnou. Především svědek F. nebyl zainteresován na vztazích kolem obžalovaných a poškozeného. Insolvenčním řízením obžalovaného P. se zabýval z profesionálních důvodů. Soud považoval tuto výpověď za naprosto korektní.
28. K výpovědi svědka F. se vázaly listinné důkazy svědčící o průběhu insolvenčního řízení (č. l. 1329 – 1337). Z nich soud vyčetl, že usnesení o zjištění úpadku dlužníka, prohlášení konkursu a ustanovení insolvenčního správce bylo vydáno 24. 6. 2015. Dalším dokladem byl seznam přihlášených pohledávek. Třetím dokumentem byla K. zpráva insolvenčního správce a dále usnesení o rozvrhu výtěžku zpeněžení majetkové podstaty. Z posledních dvou dokumentů vyplývalo, že celkové příjmy z majetkové podstaty činily 6 645 692 Kč. Z toho byly uhrazeny výdaje z majetkové podstaty, odměna správce, byly zcela uspokojeny zajištěné pohledávky J. M., XXXXX

a zčásti pohledávka D.M.. Ze zbytku zpeněžené podstaty byly uspokojeny pohledávky nezajištěných věřitelů do výše 37 %; poté byl konkurs dlužníka P. zrušen po splnění rozvrhového usnesení 13. 3. 2020.

29. Vzhledem k četnosti výskytu jména M. ve výpovědích obžalovaných i ostatních osob, soud vyslechl svědka J. M. (č. l. 1347 – 1352). Svědek obsáhle vypovídal o historii vztahů s obžalovanými a jejich proměn. Z úvodní části se projednávané věci nejvíce přiblížila část, ve které potvrdil, že ho obžalovaný P. přivedl za poškozeným D. s informací, že také poškozený D. má pohledávku za obžalovaným P.. Svědek M. se snažil poškozeného přesvědčit, aby vůči P. postupovali společně nebo po dohodě, což poškozený odmítl. V ostatních záležitostech svědek obecně potvrdil, že byl věřitelem obžalovaného P.. Původně ho považoval za kamaráda a pomáhal mu. Po zahájení exekuce vůči obžalovanému se jejich poměr změnil, ze strany obžalovaného P. byl postoj nepřátelský. Podobně měl pohledávku za obžalovaným P.. Obžalovaný P. na sebe podával insolvenční návrhy, svědek M. se do řízení přihlásil, jeho pohledávka za obžalovaným P. byla v insolvenčním řízení uhrazena. Dále svědek M. popisoval dřívější zkušenosti s podnikáním obžalovaného P.. Ve společnosti XXXXX mu P. poskytoval leasingy na automobily a svědek M. mu za provizi přiváděl další klienty. S obžalovaným P. založili společnost XXXXX, která měla obchodovat na burze. Z podnikání vznikla ztráta, obžalovaný P. mu měl část ztráty uhradit. Z této a dalších drobnějších pohledávek vznikla celková pohledávka ve výši 7,5 mil. Kč, kterou svědek M. vymáhal po obžalovaném P.. Kromě toho svědek M. mluvil také o pohledávce za společností XXXXX, za kterou vystupoval obžalovaný P.. Této společnosti svědek také půjčil peníze až v rozsahu 10 – 12 mil. Kč, tato pohledávka nebyla uspokojena, společnost XXXXX se ukázala jako prázdná. O půjčce obžalovaných u poškozeného D. svědek zpočátku nevěděl, obžalovaný P. s ním nekomunikoval, když ho svědek žádal o vrácení peněz. Na půjčku ho upozornil až obžalovaný P.. Svědek M. si nebyl jistý, jestli poškozenému řekl, že probíhá insolvenční řízení obžalovaného P.. Svědek M. zahájil vůči obžalovanému P. nejprve exekuční řízení, insolvenční řízení následovalo až potom.
30. Další část výpovědi se týkala pohledávky Č.. Svědek souhlasil, že svědka znal, doporučil svědkovi Č. půjčku společnosti XXXXX zastupovanou obžalovaným P.. Č. skutečně půjčil společnosti XXXXX, obžalovaný P. půjčku nevrátil. Svědek M. se cítil zavázán vůči svědkovi Č., že mu takovou půjčku doporučil. Aby si zachoval přátelství Č., vrátil polovinu půjčené částky. Jinak svědek M. trval na tom, že Č. informovali, že půjčka není určena M. ani P., ale půjde do podnikání obžalovanému P.. Navíc obžalovaný P. připravoval smlouvu o půjčce a peníze od Č. také dostal. Po upozornění na odlišnou verzi svědka Č., svědek M. vysvětloval, že mezi ním a svědkem Čechem je sporná skutečnost, jestli o půjčku od Č. žádal svědek M. s obžalovaným P. nebo skutečně od začátku bylo Č. jasné, že půjčuje společnosti XXXXX. Zbývající části výsledku se týkaly vzájemných vztahů mezi obžalovanými P., P., společností XXXXX, XXXXX a svědkem M., které pro projednávanou věc už neměly podstatný přínos. Svědek M. byl vysloveně dotázán, jestli se podílel na obchodování s drahými kovy. To výslovně popřel, spoléhal na to, že tento obchod probíhal, neměl důvod o něm pochybovat, sám obchod zaznamenal. Svědek popřel tvrzení obžalovaných P. a P., že pohledávky vtělené do notářských zápisů byly vytvořeny jen na oko, aby se svědek M. měl čím vykázat před manželkou.
31. Výpověď svědka nebyla pro soud zcela přesvědčivá. Svědkovo jméno se příliš často objevovalo ve výpovědi obžalovaných a ostatních svědků v souvislostech, které svědek M. nedokázal zcela jasně vysvětlit. Proto soud k výpovědi přistupoval rezervovaně. Výpověď svědka bral za důkaz svědčící pro popis skutkového děje, když ji podporovaly listinné důkazy, respektive kde obžalování výpověď nedokázali zpochybnit. Po výpovědi svědka M. bylo nepochybné, že ještě před půjčkou obžalovaných u poškozeného D. existovaly nesplacené pohledávky svědka M. za obžalovaným P. ve výši 2,65 mil. Kč, pohledávka za obžalovaným P. ve výši 7,5 mil. Kč, obě dvě podchycené notářskými zápisy a také pohledávka Č. za společností XXXXX ve výši 2,5 mil. Kč. Z výpovědi svědka M. také vyplynulo, že obžalovaný P. a P. vystupovali po jistou dobu ve shodě, ještě v době,

kdy si půjčovali od poškozeného D.. Později mezi obžalovanými došlo k rozepři, která se promítla do jejich obhajoby a popisu osudu peněz, které získali od poškozeného D., respektive do jejich postojů k vrácení půjčky poškozenému, když se ani jeden z obžalovaných neměl k vrácení peněz s odkazem na druhého z obžalovaných.

32. Výpověď poškozeného podpořila výpověď svědka M.V. (č. l. 1360 – 1361). Svědek přímo o obžalovaných P. a P. nevěděl nic, než ho poškozený požádal, aby se zúčastnil jednání, které se mělo týkat obchodu s drahými kovy. Při jednání svědek pochopil, že se mělo jednat o půjčku, kterou měl poskytnout poškozený D.. Poškozený měl obavy, jestli v obchodu nespočíval nějaký problém. Svědek měl poškozenému poradit, jak by bylo možné pokračovat v obchodu a při tom mít pod kontrolou poskytnuté peníze. Svědek navrhl zřízení nové firmy, která by obchody realizovala, ve které by měl poškozený nad penězi kontrolu. Firma byla založená, byl zřízen účet u Raiffeisenbank, ale žádné obchody neproběhly. Z jednání svědek vyrozuměl, že poškozený D. dřív poskytl jinou půjčku, některému z obžalovaných P. nebo P.. O výši půjčky se svědek jenom dohadoval. Poskytnutí předchozí půjčky svědek přítomen nebyl a neměl žádné informace o předchozích jednáních. Dále svědek vypovídal ke scénáři obchodu s drahými kovy, který měl organizovat obžalovaný P., na kterého měl svědek dohlížet. Svědek doplnil, že k žádnému obchodu s drahými kovy nedošlo, nedošlo ani k uvolnění peněz, žádný z navrhovaných obchodů neměl podle svědka takové parametry, aby na ně mohl peníze uvolnit. Byly navrhovány nějaké transakce a přicházely emailové zprávy, které tyto transakce popisovaly, ale pro svědka nebyly tyto emaily dostatečně zřetelné a vyjasněné, aby na jejich základě uvolňoval peníze poškozeného. K dílčím otázkám svědek řekl, že neví, jestli obžalovaní uhradili nějakou část půjčky poškozenému D.. Při jednáních se setkal s obžalovaným P. i se slovensky hovořícím mužem. Jeho roli v obchodu svědek neznal. Naopak si svědek nelybavoval, že by se setkal s obžalovaným P.. Svědek V. byl sice známý poškozeného D., ale na projednávané věci neměl žádný podstatný zájem, vystupoval v ní spíše okrajově. Jeho výpověď byla věrohodná a podporovala výpověď poškozeného. Z výpovědi svědka bylo potvrzeno, že došlo k půjčce mezi poškozeným D. a obžalovanými P. a P.. V předpokládané době nedošlo k jejímu vrácení. Obžalovaný P. se snažil u poškozeného vyjednat další půjčku na obchody se zlatem. Poškozený D. měl oprávněné pochybnosti o další půjčce a konzultoval věc se svědkem. Obecně přistoupili na pokračování obchodu, ovšem pod kontrolou V.. Návrhy posílané emailovými zprávami obžalovaným P. neměly potřebné náležitosti. Proto k dalším půjčkám poškozený D. na svědkovo doporučení už nepřistoupil.
33. Dále byl vyslýchán svědek L. H. (č. l. 1356 – 1359). Svědek působil jako společník a jednatel ve společnosti XXXXX, dlouhodobě se znal s obžalovaným P.. K projednávané věci svědek nevěděl vůbec nic, jen že peníze z půjčky přišly na účet obžalovaného P.. Obžalovaný P. svědkovi ukazoval, že je to půjčka od poškozeného. S těmito penězi svědek neměl dál nic společného, ani neznal jejich další osud. Svědek skončil působení ve společnosti XXXXX, kterou postupně převedl na obžalovaného P.. Svědek nesouhlasil, jak byly do společnosti předávány peníze svědka M. a tyto byly půjčovány dalším firmám. Svědek byl vymazán jako jednatel v roce 2011 a jako společník v roce 2014. Před výmazem se ve společnosti už příliš nevyskytoval, neznal tedy hospodářský stav společnosti, pouze se domníval, že aktiva společnosti byly větší než pasiva. Svědek se dále vyjadřoval k závazkům a pohledávkám společnosti XXXXX. Závazky vymezoval zejména vůči svědkovi M., pohledávky vůči společností, kam obžalovaný P. peníze od M. postupně předal. Svědek vztah mezi P. a M. popisoval jako přátelský. Nebyl schopen se vyjádřit, jak mezi sebou vycházeli P. a P.. Druhým okruhem, ke kterému svědek vypovídal, byla pohledávka původního věřitele Raiffeisenbank za dlužníkem XXXXX. Tuto pohledávku koupil svědek H. od banky, poté ji převedl na společnost XXXXX obžalovaného P.. Podle svědka si obžalovaný P. pohledávku objednal. Svědek mu byl schopen vyhovět, proto vyjednal koupi pohledávky u Raiffeisenbank, převedl ji na společnost XXXXX a z této společnosti převedl pohledávku po zaplacení na společnost XXXXX. Svědek vysvětloval svůj zájem na transakcích s pohledávkou tím, že s ní byla spojena směnka, kterou avaloval svědek H., kterou si při postoupení ponechal a dále pohledávku

ze společnosti XXXXX na společnost XXXXX převedl už bez směnky. Současně svědek potvrdil, že na pohledávku mu bylo obžalovaným P. nebo firmou XXXXX zapláceno bankovním převodem ve výši 1,6 mil. Kč a vyplacením 250 tis. Kč v hotovosti. Zbytek výsledku se týkal vztahu mezi obžalovanými P., P. a svědkem M., který pro poznání a rozhodnutí věci projednávané také nebyl podstatný.

34. I v tomto případě soud musel mít na paměti, že důvěryhodnost svědka je snižena, svědek se podílel na podnikání společnosti XXXXX s obžalovaným P., a na postupování pohledávky za společností XXXXX na společnost XXXXX, od které přijal cenu za pohledávku 1 850 000 Kč. Z toho soud dovodil, že svědek měl zájem na transakci, která možná i bez vědomí svědka byla zaplácena z peněz, které obžalovaným poskytl poškozený D.. Svědek vysvětloval motivaci k obchodu s pohledávkou, nicméně ani to soud zcela nepřesvědčilo, proč pohledávka za společností XXXXX skončila v majetku XXXXX, navíc na pokyn osoby spřízněné s obžalovaným P.. Z výpovědi svědka soud mohl bezpečně dovozovat, že skutečně z účtu společnosti XXXXX odešla částka 1 600 000 Kč na účet společnosti XXXXX jako cena za postoupení pohledávky za společností XXXXX. Tím se částečně vysvětlil pohyb peněz, které obžalovaný P. a P. vylákali od poškozeného D.. V tomto bodě posloužila k nákupu pohledávky za společností XXXXX, ve které původně figuroval také obžalovaný P.. Tato částka určitě nesloužila k obchodu s drahými kovy.
35. Soud také vyslechl svědkyni J. K. vzhledem k naléhavosti, se kterou o svědkyni hovořil obžalovaný P.. Svědkyně neznala obžalovaného P., pouze jeho jméno z řeči obžalovaného P.. Naopak s obžalovaným P. se znala velmi dobře. V době půjčky obžalovaných u poškozeného D. byla svědkyně ve velmi blízkém vztahu s obžalovaným P.. Později jejich přátelství skončilo, obžalovaná se vdala, žije s manželem, styky s obžalovaným P. přerušila. Tvrdila ale, že vůči němu nechová záporný postoj. Svědkyně stručně vyjádřila, jak dobře obžalovaného P. znala, čemu se obžalovaný věnoval. Svědkyni bylo známo, že obžalovaný P. podnikal ve stavební firmě a obchodoval se zlatem a platinou a jezdil do Španělska. Svědkyně souhlasila, že obžalovanému P. předala kontakt na S.. O něm věděla, že je dobře finančně zajištěn a že by mohl obžalovanému P. poradit v podnikání. Odtud se dozvěděla, že S. spojil obžalovaného P. s D.. Později byla přítomna, když se obžalovaný P. s D. setkal. Nevěděla, o čem jednali, pouze z řeči obžalovaného P. zjistila, že D. obžalovaným půjčil peníze a měli společně podnikat. Svědkyně potvrdila, že byla přítomna přibližně pěti nebo šesti setkáním obžalovaného P. s D.. Přímo při jejich rozmluvě nebyla. Obžalovaný se s poškozeným setkával v restauraci nebo někde poblíž. Zaznamenala, že obžalovaný P. předával poškozenému D. tašku. Svědkyně neznala její obsah, nemohla potvrdit nebo vyvrátit, zda v ní byly peníze. Ani si nebyla jistá, jestli obžalovaný P. vezl nějaké peníze s sebou. Některé peníze převážel, svědkyně nevěděla, pro koho nebo na co byly určeny. O obsahu schůzek, že měl obžalovaný P. předávat D. úroky z půjčky věděla pouze z řeči obžalovaného. Svědkyně se s obžalovaným P. stýkala pravidelně v letech 2008 - 2014. Jezdila s ním také ke společnosti XXXXX, obžalovaný P. pravidelně navštěvoval banku nebo vybíral nějaké částky. Obžalovaný P. svědkyni konfrontoval s konkrétní situací, ke které mělo dojít při jejich společné cestě do Prahy, při které měla být svědkyně vyfocena v provozovně KFC s větší částkou peněz. Ani po takovém upomenutí si svědkyně na situaci nepamatovala. Výpověď svědkyně byla dostatečně věrohodná. Svědkyně už nebyla ve vztahu k obžalovanému P.. Potvrdila, jak došlo k navázání kontaktu mezi obžalovaným P. a poškozeným D., zprostředkovaně přes S.. Potvrdila také, že se obžalovaný P. stýkal s D., že při tom došlo k předání tašky, ale ani v jednom případě nebyla schopna říct, že by mezi nimi došlo k předání peněz. Svědkyně neměla žádný zájem na výsledku trestního řízení, nijak obžalovanému P. nenadržovala, ani nepřitěžovala.
36. Se souhlasem stran soud přečetl protokol o výsledku svědka A. S. (č. l. 1321, 917 – 921). Svědek vůbec neznal obžalovaného P., obžalovaného P. viděl jednou, když ho obžalovaný navštívil v ordinaci. Obžalovaný P. žádal svědka o schůzku. Na schůzce mu představil projekt, pro kterého sháněl investora. Obžalovaný mínil nakupovat zlato ve střední Evropě a transportní službou ho převážet do Vídně a pak do arabských emirátů. Přitom obžalovaný svědkovi tvrdil, že je vlastníkem

nizozemského pasu. Investice podle obžalovaného vyžadovala finanční prostředky minimálně 10 mil. Kč, čím více, tím lépe. Svědek nedisponoval takovými finančními prostředky, obžalovanému P. předal kontakt na D., se kterým se svědek dlouho znal. Později mu poškozený D. řekl, že přistoupil na nabídku obžalovaného P.. Přitom se poškozený zmiňoval o obžalovaném P., ale neřekl, jak velkou částku obžalovaným svěřil. Svědek S. nevěděl, jak jejich spolupráce fungovala a jestli a jaký měl mít zisk poškozený z této půjčky. S odstupem doby pak poškozený svědkovi řekl, že zvažuje podání trestního oznámení. Projekt představovaný obžalovaným P. připadal svědkovi reálný a obžalovaný na něj působil důvěryhodně. Výpověď svědka byla věrohodná, odpovídala výpovědi poškozeného, a koneckonců i výpovědi obžalovaných, jak získali kontakt na poškozeného D.. Nic dalšího už z výpovědi svědka nevyplývalo.

37. S ohledem na skutečnosti zjištěné z bankovních informací soud vyslyšel majitele bankovních účtů nebo zástupce obchodních společností, na jejichž účty byly převedeny částky z bankovního účtu obžalovaného P., původně pocházející z půjčky poškozeného D.. Prvním byl svědek I. S.. Soud se souhlasem stran přečetl protokol o jeho výslechu (č. l. 1401, 925 – 929). Z výpovědi vyplynulo, že svědek Svák se dlouhodobě znal s obžalovaným P.. Svědek užíval bankovní účet u Komerční banky č. XXXXX/XXXXX. Na tento účet poslal obžalovaný P. z účtu u XXXXX ve třech platbách celkem 3 300 000 Kč. Obžalovaný P. oslovil svědka, potřeboval finanční prostředky v hotovosti. Obžalovaný poslal peníze bezhotovostně na účet svědka S.. Svědek mu předal finanční prostředky ve stejné výši v hotovosti. Obžalovaný P. mu neřekl, na co peníze potřebuje, jak nabyl finanční prostředky, které mu zaslal na účet. Svědek Svák neznal obžalovaného P. a svědka M.. Obžalovaný P. mu neřekl, jak s penězi v hotovosti hodlá naložit. Závěrem svědek uvedl, že mu obžalovaný P. nedlužil žádné finanční prostředky. Podle obsahu se výpověď nejevila problematická, svědek neřekl nic navíc, co už k věci řekl obžalovaný P., který zdůvodňoval bezhotovostní převody na účet svědka S. právě potřebou rychlého získání hotovosti. Toto vysvětlení není úplně standardní a přesvědčivé, protože obchod s drahými kovy probíhal bezhotovostně. Nebylo jasné, proč bylo potřeba prostředky z půjčky poškozeného D., určené na obchod s drahými kovy, převádět do hotovostní podoby, a to ještě tak rychle, že to nemohlo počkat na běžný výběr v bance. Faktem ale je, že výpověď svědka S. potvrdila, že obžalovaný P. získal uvedenou sumu v hotovosti. Svědek nevěděl, co se získanou hotovostí obžalovaný P. dál udělal. Tuto verzi zpochybňoval obžalovaný P., podle něj obžalovaný P. ve skutečnosti svědkovi S. dlužil částku 3 300 000 Kč, a obžalovaný P. použil částku od poškozeného na úhradu svého závazku.
38. Druhý z této skupiny byl svědek J. W.. Také jeho výpověď soud přečetl se souhlasem stran (č. l. 1321, 976 -978). I jeho výpověď se týkala bezhotovostního převodu částky 500 tis. Kč z bankovního účtu obžalovaného P. v České spořitelně, na kterém měl peníze od poškozeného D., na účet svědka W. u ČSOB. Svědek W. řekl, že dlouho a dobře znal obžalovaného P., stýkali se ve volném čase. Svědek souhlasil, že bankovní účet vedený u ČSOB č. XXXXX/XXXXX patřil jemu a na něj dne 10. 7. 2013 obžalovaný P. poslal částku 500 000 Kč. Došlo k tomu po jejich dohodě. Obžalovaný chtěl koupit hotovost v měně Euro. Takovou částku měl svědek W. k dispozici, obžalovaný P. poslal částku 500 tis. Kč a svědek předal obžalovanému P. v hotovosti částku 19 000 €. Obžalovaný P. neřekl, na co peníze potřeboval v měně euro. O transakci nebyla sepsána žádná smlouva nebo doklad, svědek měl k obžalovanému P. důvěru. Ani tato výpověď samotná nezbuzovala pochybnosti, jen potvrdila, co o věci vypovídal obžalovaný P.. Situace byla obdobná jako u svědka S.. Soud neshledal úplně přesvědčivé vysvětlení operace obžalovaným P.. Pokud měl probíhat obchod s drahými kovy, u kterého se platilo bezhotovostně, nebyl důvod převádět půjčku od poškozeného D. do hotovostní podoby. Pokud to zapotřebí bylo, proč bylo potřeba na převod částek tak spěchat, že to nemohlo proběhnout standardní cestou ve finančním ústavu. Každopádně i zde platilo, že částka 19 000 € v hotovosti se dostala do rukou obžalovaného P., nebylo dostatečně objasněno, jak s ní obžalovaný dále naložil.
39. Posledním přímo vyslechnutým svědkem byl E. S. (č. l. 1424 – 1427). Výslech směřoval k objasnění převodu částky 160 000 € z účtu společnosti XXXXX na účet společnosti XXXXX. I tento svědek

byl dlouholetý známý obžalovaného P.. Svědek využíval nabídky leasingu nebo vůbec finančních zdrojů poskytovaných společností XXXXX. S obžalovaným P. se svědek více neznal. Svědek plánoval větší transakci v podnikání, která by posléze vedla do leasingové půjčky. Na její začátek potřeboval krátkodobé zdroje. Společnost XXXXX si půjčila 160 000 €. Svědek sice potřeboval české koruny, ale mohl je směnit. Částku svědkovi půjčila společnost XXXXX. Svědek jí dříve neznal a nezkoumal, kdo byl jednatelem nebo kdo za ní stál. Transakce stála na důvěře mezi ním a obžalovaným P., proto byla sjednána pouze smlouva, ale nebylo k ní sjednáno žádné zajištění. Po sepsání smlouvy v krátké době přišly peníze na jeho účet. Svědek tyto peníze směnil na české koruny. Posléze se ukázalo, že obchod neproběhne. Svědek tedy vrátil během několika dnů částku 120 000 € zpět na účet, ze kterého mu byly zaslány. Zbývajících 40 000 € využil v podnikatelské činnosti a vrátil je obžalovanému P. během dvou nebo tří měsíců v hotovosti. Tím byla záležitost mezi ním a obžalovaným P. uzavřena. V této části byla výpověď svědka S. podobná výpovědím svědkům S. a W.. Opět celá transakce původně bezhotovostní skončila tím, že se část prostředků odpovídající 40 000 €, dostala obžalovanému P. v hotovosti a svědkové dále nevěděli, jak obžalovaný P. s touto částkou naložil.

40. Druhá část výslechu svědka S. se týkala pohledávek, které měl mít obžalovaný P. a svědek S., resp. společnost XXXXX za dlužníkem B.. Svědek se cítil společně s obžalovaným P. podveden. Mezi lety 2010 a 2012 z nich pan B. vylákal částku, kterou jim posléze nevrátil. Tato pohledávka nepatřila svědkovi S.ovi, byl o ní pouze zpraven. Věřitelem pohledávky byl obžalovaný P., pokud by je B. vrátil, prostředky by patřily obžalovanému. Z výpovědi nevyplývaly skutečnosti, které by zpochybňovaly svědka S..
41. Soud dále vycházel z listinných důkazů. Úkony trestního řízení byly zahájeny 22. 3. 2017 (č. l. 1). Trestní stíhání obžalovaných bylo zahájeno doručením usnesení o zahájení trestního stíhání 9. 4., resp. 23. 4. 2018 (č. l. 2–14). Poškozený na podporu trestního oznámení předložil přepis krátké textové komunikace s obžalovanými P. a P. v období od 28. 7. 2014 do 13. 3. 2016 (č. l. 46–47) a kopie návrhů obžalovaného P. jako dlužníka na zahájení insolvenčního řízení (č. l. 48–49). Dále poškozený předložil kopie smluv o půjčkách a směnek (č. l. 51 – 56). U obou půjček byl věřitelem poškozený V. D., dlužníkem O. P.. V prvním byla sjednána půjčka 10 000 000 Kč, splatnost do 31. 12. 2013 a úročení sazbou 1 % ročně. Smlouva byla uzavřena 27. 6. 2013, k tomu byla vystavena směnka vlastní výstavcem obžalovaným P. na řad poškozeného D.. Obdobně byla sjednána druhá smlouva o půjčce na částku 5 000 000 Kč, se splatností do 31. 12. 2013 a s 1 % ročním úrokem, opět doplněna směnkou vlastní. Kopii dokladů o bankovních převodech poškozený prokázal převod částky 10 mil. Kč a 5 mil. Kč na bankovní účet obžalovaného P. u XXXXX. Všechny důkazy se později ukázaly jako pravdivé. Pravost smlouvy o půjčkách a vystavený směnek potvrzovali i obžalovaní. Obžalovaní rovněž souhlasili, že na účet obžalovaného P. skutečně obdrželi 10 mil. a 5 mil. Kč od poškozeného. Obžalovaní také nerozpороvali, že s poškozeným komunikovali mimo jiné prostřednictvím SMS zpráv a nezpochybnili obsah této komunikace.
42. Pro zjištění skutkového děje byly vyžádány bankovní informace, o stavu a pohybu na účtu č. XXXXX/XXXXX vedený na jméno obžalovaného P. od XXXXX (č. l. 64 – 133). Z nich bylo zjištěno, že obžalovaný P. z peněz došlých od poškozeného D., zaslal ve třech položkách celkem částku 7 800 000 Kč na účet č. XXXXX/XXXXX(účet XXXXX). Dále obžalovaný P. převedl částku 3 300 000 Kč ve třech platbách na účet č. XXXXX/XXXXX (účet svědka S.) a částku 500 000 Kč na účet č. XXXXX/XXXXX(účet svědka W.). Kromě bezhotovostních převodů bylo zjištěno, že v období od 28. 6. 2013 do 12. 8. 2013 byla z účtu vybrána v hotovosti částka 3 477 000 Kč. Na začátku i konci roku 2013 byl zůstatek na předmětném účtu v mínusu, kladný zůstatek trval pouze v době po získání peněz od poškozeného D.. Dne 9. 3. 2016 byl účet zrušen. Majitelem účtu byl obžalovaný P., dispoziční právo měla také jeho manželka.
43. Dále byly vyžádány údaje k účtu č. XXXXX/XXXXXu ČSOB, na který obžalovaný P. ve třech platbách poslal částku 7 800 000 Kč. Ze sdělení ČSOB soud zjistil (č. l. 136 – 167), že majitelem

účtu byla společnost XXXXX, účet byl založen 15. 11. 2012, uzavřen 1. 1. 2016, disponenty účtu byli obžalovaný P. a P.. Z tohoto korunového účtu byla podstatná část z připsané částky 7,8 mil. Kč převedena na devizový účet č. XXXXX/XXXXX, jehož majitelem byla rovněž společnost XXXXX, ve čtyřech položkách celkem 7 233 947 Kč. Z devizového účtu společnosti XXXXX zpět na korunový účet XXXXX bylo v době od 22. 7. 2013 do 27. 2. 2014 převedeno ve více dílčích splátkách celkem částka ve výši 6 676 584 Kč. Z korunového účtu XXXXX byly v době od 3. 7. 2013 do 19. 2. 2014 vybráno v hotovosti 5 360 000 Kč a zapláceno kartou od 9. 7. 2013 do 3. 3. 2014 částka celkem ve výši 758 826 Kč. Kromě toho byla dne 18. 11. 2013 převedena bezhotovostně částka 1 600 000 Kč na účet společnosti XXXXX č. XXXXX/XXXXX.

44. Dále byly zjištěny údaje o pohybech na účtu č. XXXXX/XXXXX, vedeného u Komerční banky svědka S.. V souladu s předchozími údaji o pohybech na účtu obžalovaného P., bylo potvrzeno, že na účet svědka S. přišla ve dnech 8. 7., 22. 7. a 13. 8. 2013 celkem částka 3 300 000 Kč (č. l. 170 - 183). Obdobně byly vyžádány údaje o stavu a pohybech na účtu č. XXXXX/XXXXX majitele J. W. (č. l. 186 - 212). Ve shodě se záznamy o pohybu na účtu obžalovaného P. bylo zjištěno, že na účet byla připsána dne 10. 7. 2013 částka 500 000 Kč. Pohyby na účtech svědků S. a W. odpovídaly výpovědím těchto svědků.
45. Dále byly zjištěny u ČSOB údaje o pohybu na bankovním účtu č. XXXXX/XXXXX. Jedná se o běžný devizový účet společnosti XXXXX (č. l. 215 – 244). Výpis z účtu se shodoval se záznamy pohybů na účtu korunového účtu společnosti XXXXX č. XXXXX (viz výše). Účet byl otevřen 15. 11. 2012, uzavřen 1. 11. 2014, jeho disponentem byl obžalovaný P.. Dalším byl bankovní účet č. XXXXX/XXXXX vedený u ČSOB. Jeho majitelem byla společnost XXXXX (č. l. 245 – 262). Dispoziční právo k účtu měl mimo jiné svědek H.. Na tento účet byla z účtu XXXXX disponována finanční částka ve výši 1 600 000 Kč dne 18. 11. 2013, jak o tom vypovídali svědek H. a obžalovaný P..
46. Na běžném devizovém účtu společnosti XXXXX č. XXXXX/XXXXX byla řada kreditních i debetních pohybů. Záznam potvrdil odchozí platby na účet společnosti XXXXX, podle obžalovaného P. za nákupy stříbra a platiny; zároveň příchozí platby z účtu společnosti XXXXX, podle obžalovaného P. za prodej stříbra a platiny společnosti XXXXX. Na účtu také proběhla transakce se společností XXXXX, jak o ní vypovídal svědek S.. Dne 10. 10. 2013 byla na účet společnosti XXXXX poukázána částka 160 000 € a 14. 10. 2013 byla zpět poukázána částka 120 000 € (č. l. 262).
47. Poškozený D. kromě přepisu SMS zpráv poskytl pro trestní řízení mobilní telefon, který používal ke komunikaci s obžalovanými. Telefon byl podroben odbornému zkoumání v oboru kriminalistiky, odvětví analýzy dat a zkoumání nosičů dat (č. l. 264 -265a). Z tohoto odborného zkoumání byly vytaženy krátké textové zprávy, které poškozenému D. adresovali obžalovaní P. v době od 18. 12. 2013 do 17. 6. 2014 (č. l. 269 – 314), obžalovaný P. od 28. 7. 2014 do 5. 8. 2016 (č. l. 315 – 411) a zprávy poslané obžalovaným poškozeným D., obžalovanému P. od 17. 1. 2014 do 12. 6. 2014 (č. l. 412 – 446) a obžalovanému P. od 7. 3. 2014 do 7. 7. 2015 (č. l. 447 – 511). Tím byla autentizována komunikace mezi poškozeným a obžalovanými v celém období. Dala se stručně shrnout, poškozený opakovaně urgoval obžalované o vrácení půjčené částky. Obžalovaní během celého období slibovali vrácení peněz v krátkém či delším časovém období. Z různých důvodů k tomu nikdy nedošlo, resp. ze strany obžalovaného P. jen ve velice omezeném rozsahu. Zároveň bylo ze zpráv zřejmé, že obžalovaní před poškozeným postupně odkazovali jeden na druhého, ani jeden se neměl k zaplacení. Ve skutečnosti nikdy nevysvětlili, jak naložili s penězi, které od poškozeného získali. Ze strany poškozeného všechny pokusy o jakoukoli domluvu očividně selhaly. Navíc bylo nutné mít na paměti, že tato komunikace probíhala výhradně po získání půjčky od poškozeného D.. Zprávy mohly dokreslit motivy obžalovaných, přístup obžalovaných k poškozenému, resp. k možnému vrácení půjčky a náhradě způsobené škody.

48. Dokazování směřovalo ke zjištění finančních, majetkových a výdělkových poměrů obžalovaných. Ze zprávy Obvodního soudu pro Prahu 2, příslušného podle místa bydliště obžalovaného P., bylo zjištěno, že proti obžalovanému bylo vedeno více než 30 exekučních řízení, počínaje rokem 2003, pro pohledávky od stokorunové po stotísícové výše, pro různé věřitele, zejména mobilní operátory, zdravotní pojišťovnu, správu sociálního zabezpečení, soudy a různé fyzické či právnické osoby (č. l. 523 – 533).
49. Zpráva Finančního úřadu pro Hlavní město Prahu, územní pracoviště pro Prahu 1, poskytla údaje z daňového řízení ke společnosti XXXXX (č. l. 534 -545). Společnost byla registrována jako daňový subjekt k dani z přidané hodnoty od 12. 9. 2012 a k dani z příjmů právnických osob od 1. 8. 2012. V dubnu 2013 podala příznání k dani z příjmů právnických osob, ve kterém přiznala roční úhrn čistého obrátu přesahující 19 milionů korun, základ daně ve výši 412 000 Kč a povinnost zaplatit daň ve výši 78 280 Kč. Po pochybnostech finančního úřadu o přiznání k dani z přidané hodnoty za březen 2013 byl společnosti XXXXX doměřen DPH za uvedené období ve výši 982 029 Kč. Podkladem podezření byly pochyby o platbě, kterou společnost XXXXX provedla ve prospěch společnosti XXXXX, kterou XXXXX uzavřel tak, že měla sloužit pouze k čerpání nadměrného odpočtu a proto doměřil uvedenou daň. Nadměrný odpočet původně vykázaný na řádném přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období březen 2013 se snížil na částku 8 006 Kč, tj. správce daně neuznal nárok na odpočet ve výši 957 762 Kč. Doměření daně bylo sice dokončeno až v roce 2015 zmiňovaným platebním výměrem, ale samotné daňové řízení bylo zahájeno postupem finančního úřadu k odstranění pochybností za zdaňovací období března 2013, výzvou k odstranění pochybností daňového subjektu již 16. 5. 2013, tj. ještě předtím, než došlo k půjčkám obžalovaných od poškozeného D., nakonec převedených i na účet společnosti XXXXX.
50. Kromě toho se soud zajímal o společnost XXXXX, jejímž prostřednictvím měli obžalovaní dříve provádět transakce s drahými kovy. Ze zprávy Finančního úřadu pro Hlavní město Prahu, územního pracoviště pro Prahu 2, bylo zjištěno, že tato společnost podala daňové přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období IV. čtvrtletí roku 2011; za zdaňovací období 2012 – 2016 nepodala přiznání k dani z příjmů právnických osob. Jediné podané daňové přiznání mělo nulové hodnoty (č. l. 546 – 550).
51. Ze zprávy Okresního soudu v Olomouci jako soudu příslušného podle místa bydliště obžalovaného P. soud zjistil, že exekuční řízení bylo proti obžalovanému zahájeno až v roce 2014 pro vymáhání pohledávky svědka M. ve výši 2 650 000 Kč (č. l. 551 – 552). K obžalovanému P. svědčila zpráva Finančního úřadu pro Olomoucký kraj, územního pracoviště v Olomouci, který poskytl kopie přiznání k dani z příjmů fyzických osob obžalovaného P.. V roce 2010 obžalovaný přiznal základ daně ve výši 290 000 Kč a daň ve výši 43 620 Kč, obdobně v roce 2011 základ daně 338 000 Kč a daň 50 805 Kč, v roce 2012 základ daně 329 300 Kč a daň 49 395 Kč a v roce 2014 základ daně 262 800 Kč a daň 39 420 Kč. Výdělkové poměry obžalovaného P. byly v nejlepším případě nadprůměrné, rozhodně neumožňovaly vrácení půjčky ve výši 15 mil. Kč během půl roku.
52. Obžalovaný P. nepodával přiznání k dani z příjmů jako fyzická osoba od roku 2010 až do podání zprávy Finančního úřadu pro Hlavní město Prahu, územního pracoviště pro Prahu 2 (č. l. 575 – 576). Pro trestní řízení byla dále získána kopie insolvenčního spisu č. j. KSOS 33 INS 2394/2015, resp. KSOS 33 INS 16495/2015. V prvním obžalovaný P. podal jako dlužník návrh na zahájení insolvenčního řízení 30. 1. 2015. Tento návrh byl usnesením odmítnut 14. 5. 2015 (č. l. 583-593). Podruhé podal dlužník opět návrh na zahájení insolvenčního řízení 23. 6. 2015, na jehož základě byl zjištěn úpadek obžalovaného P., na jeho majetek byl prohlášen konkurz a byl ustanoven insolvenční správce (č. l. 581-596). Faktem je, že ve druhém návrhu na zahájení insolvenčního řízení obžalovaný P. uvedl jako své věřitele L. G. (pohledávka 300 tis. Kč) a L. H. (pohledávka 250 tis. Kč). V insolvenčním řízení bylo přihlášeno 7 věřitelů – XXXXX, XXXXX, XXXXX, s podstatnými pohledávkami XXXXX, D.M. a J. M. (č. l. 631-636). Insolvenční správce prováděl

soupis majetkové podstaty, podával zprávy o této činnosti a prováděl se souhlasem věřitelů dílčí operace s již zpeněženým majetkem (č. l. 638-698).

53. Obžalovaný P. učinil oznámení, ve kterém vznášel podezření z různých trestných činů obžalovaného P., M. a nejmenovaných policistů (č. l. 699-709). Činnost obžalovaného P. ke svědkovi M. byla prověřována policií. Toto řízení bylo ukončené usnesením o odložení věci, neboť policie nezjistila podezření ze spáchání trestného činu (č. l. 711-721). Podstatou podezření mělo být vylákání půjčky obžalovaným P. u svědka M.
54. Obžalovaný P. byl rozsudkem Městského soudu v Praze č. j. 4 T 6/2016-1412 shledán vinným ze spáchání zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 3 tr. zákoníku, za což mu byl uložen trest odnětí svobody v trvání 6 let, trest zákazu činnosti výkonu funkce statutárního orgánu. Podstatou jednání obžalovaného P. bylo krácení daně z přidané hodnoty za II. a III. čtvrtletí roku 2012, když do daňového přiznání společnost XXXXX zahrnul fiktivní faktury za nákup a platby od společnosti XXXXX, čímž měl zkrátit daňovou povinnost o více než 38 mil. korun (č. l. 725-738). Rozsudek nabyl právní moci 20. 10. 2017, po zamítnutí odvolání obžalovaného P. usnesením Vrchního soudu v Praze sp. zn. 3 To 40/2017 (č. l. 739-743).
55. Výpisy obchodního rejstříku dokumentovaly postavení obžalovaných P. a P. v obchodních společnostech XXXXX a XXXXX (č. l. 755-760).
56. Obžalovaný P. předložil kopii smlouvy o poskytnutí finančního úvěru mezi společností XXXXX jako věřitelem a společností XXXXX jako dlužníkem, která potvrzovala poskytnutí půjčky 2,5 mil. korun společnosti XXXXX v prosinci roku 2012, jak o tom vypovídal svědek Č. (č. l. 782-784). Dále obžalovaný předložil smlouvu o poskytnutí úvěru mezi obžalovaným P. jako věřitelem a společností XXXXX jako dlužníkem na částku 2,5 mil. korun z února roku 2012 podepsanou za společnosti XXXXX obžalovaným P. (č. l. 785); nutno podotknout, že splatnost úvěru nastala již 30. 6. 2012. Dále obžalovaný P. předložil pokladní doklady o vkladu částky 2 x 100 000 Kč na účet poškozeného D. ve dnech 2. 10. a 16. 12. 2015 (č. l. 786). Dále oznámení o postoupení pohledávky, kterým poškozený D. oznamoval obžalovanému P., postoupení části pohledávky společnosti XXXXX (č. l. 787). Originál smlouvy o poskytnutí finančního úvěru společnosti XXXXX společností XXXXX předložil soudu rovněž svědek Č. (č. l. 842), tentokrát již s podpisy obou stran a vyznačeným datem půjčky 16. 12. 2012 (č. l. 842). Dále svědek Č. soudu předložil výzvu adresovanou jednatelem obžalovanému P. v listopadu 2014 ke splacení tohoto úvěru (č. l. 843). Svědek F. k doplnění výpovědi předložil insolvenční zprávu o činnosti z dubna 2016, včetně soupisu majetkové podstaty a žádosti o souhlas s prodejem zajištěných věcí (č. l. 856-859).
57. Výpověď svědka H. byla doplněna předložením smlouvy o postoupení pohledávek mezi postupitelem společností XXXXX a společností XXXXX, ve které se popisuje postoupená pohledávka, za kterou měla společnost XXXXX zaplatit cenu 1 850 000 Kč, která měla odpovídat převodu částek z účtu XXXXX na účet XXXXX zjištěné z bankovních informací (č. l. 872-878).
58. Výpověď svědka M. dokreslovaly kopie notářského zápisu o uznání dluhu a dohodě o přímé vykonatelnosti mezi věřitelem M. a obžalovaným P. (č. l. 901-905). Podle notářského zápisu z 29. 4. 2013 byly uznány jako nesporné pohledávky svědka M. za obžalovaným P. v celkové výši 7,5 mil. korun pocházejících z dílčích závazků z roku 2010 a 2012. Obdobný notářský zápis, rovněž z 29. 4. 2013, sepsaný mezi věřitelem J. M. a dlužníkem obžalovaným P. konstatoval uznání závazku ze strany obžalovaného P. ve výši 2 650 000 Kč. Tento závazek vznikl obžalovanému v roce 2011 a obžalovaný P. tuto pohledávku uznal (č. l. 906-910). Dále svědek M. předložil kopie smlouvy o poskytnutí finančního úvěru společnosti XXXXX z listopadu roku 2011, kterou poskytoval dlužníkovi částku takřka 348 000 €, kterou za XXXXX podepsal obžalovaný P., splatnou do 30. 6. 2012 (č. l. 911-912). Obdobnou smlouvu mezi stejnými osobami z ledna 2012, kterou měl svědek M. půjčit společnosti XXXXX částku 3 mil. Kč, splatnou také do 30. 6. 2012 (č. l. 913-914). Svědek V. policii přeložil návrhy smluv na nákup zlata, které svědkovi poslal obžalovaný P. (č. l. 948-975).

Šlo o návrhy smluv v angličtině příp. v polštině, ve kterých nebyly uvedeny konkrétní údaje o účastnících nebo podrobnostech obchodů.

59. Výpisy z obchodního rejstříku zachytily situaci v XXXXX a XXXXX (č. l. 984-990, 991-992). K osobám obžalovaných svědčily zprávy o pověsti, výpisy z evidence přestupců (č. l. 1009-1012) a výpisy z rejstříku trestů (č. l. 1013-1014). Z nich byla podstatná informace o odsouzení obžalovaného P. ve věci sp. zn. 4 T 6/2016 u Městského soudu v Praze, jak byl vidět z obsahu rozsudku. Pro hodnocení vztahu obžalovaného P. a svědkyně K. i pro hodnocení věrohodnosti její výpovědi sloužily soudu protokol o trestním oznámení, které učinila svědkyně K. 9. 1. 2020 s podezřením na její možné ovlivnění obžalovaným P. (č. l. 1072-1073). Ze zprávy Vězeňské služby vyplynulo, že obžalovaný P. skutečně měl povolen krátkodobý pohyb mimo věznici v době od 24. do 25. 12. 2019. Právě v této době mělo dojít ke kontaktování K. obžalovaným P.. Obžalovaný P. měl možnost telefonních kontaktů na schválená čísla (č. l. 1105); nebyla mezi nimi čísla svědkyně K.. Korespondence odsouzených byla ve věznici Kuřim evidována, nepodléhala cenzuře a nebyly v ní zjištěny známky nebo prvky trestné činnosti. Ani v tomto přehledu korespondence nebyly zaznamenány kontakty obžalovaného P. se svědkyní K. (č. l. 1110-1112). Obžalovaný P. sám předložil kopie práv, kterými se obracel na svědkyni K., ze kterých plynulo, že svědkyně odpovídala na jeho pokusy, i když výhradně odmítavě (č. l. 1098-1100).
60. Poškozený D. k uplatněnému nároku na náhradu škody doložil kopie smének vystavených obžalovaným P. a kopie smluv, kterými půjčil obžalovanému P. částky 5 a 10 mil. korun (č. l. 1114-1118).
61. Obžalovaný P. předložil printscreeny obrazovky telefonu, ze kterých měla být patrná jeho komunikace s obžalovaným P. ze srpna roku 2015, ve kterém komunikovali patrně o vymáhání nějaké pohledávky (č. l. 1128).
62. Obžalovaný P. na podporu obhajoby u hlavního líčení přiložil rukopis, ve kterém sumarizoval obchody provedené s penězi došlými na účet XXXXX, nákupy stříbra a platiny v červenci, srpnu a září roku 2013, resp. prodeje přes společnost XXXXX ve stejném období a dále rukopisný přepis komunikace s obžalovaným P. z aplikace Viber (č. l. 1303). Součástí byla také jeho rozbor, jak měl obžalovaný naložit s částkami, které se ocitly na účtu XXXXX (č. l. 1303).
63. Naopak obžalovaný P. soudu předložil originály třech pokladních dokladů, které měly dokazovat, že obžalovaný P. vyplatil obžalovanému P. v červenci a srpnu 2013 v hotovosti částky 4 mil., 1,3 mil. a 1,4 mil. Kč; jako účel bylo uvedeno „půjčka/y P.“. K tomu je třeba rovnou dodat, že obžalovaný P. přijetí těchto částek rezolutně odmítal. Dále obžalovaný P. předkládal doklady o vymáhání svých pohledávek (č. l. 1304), konkrétně výzvu advokátní kanceláře adresovanou L. B. o zaplacení částky 400 000 € věřiteli O. P. ze září roku 2014. Ve výzvě bylo uvedeno, že obžalovaný P. měl půjčit uvedenou sumu 10. 1. 2012, dlužník B. uznal dluh 19. 6. 2013 a měl ji vrátit do 31. 12. 2014. Dále advokátní kancelář vyzývala dlužníka J. S. k zaplacení závazků ve výši 1 mil. a 3 mil. Kč věřiteli obžalovanému P.; k uzavření půjček došlo v únoru a červnu 2012 a splatnost půjček nastala v červnu a prosinci 2012.
64. Dále obžalovaný P. předkládal usnesení o zjištění úpadku dlužníka totožné s tím, které bylo zahrnuto v insolvenčním spisu, seznam přihlášených pohledávek a K. zprávu insolvenčního správce s přehledem majetkové podstaty, příjmů, majetku a výdajů z majetkové podstaty, rozvrhu přihlášených pohledávek a usnesení o rozvrhu výtěžku z peněžité majetkové podstaty a usnesení o zrušení konkurzu (č. l. 1329-1337). Obžalovaný P. dále předložil smlouvu o půjčce, ve které figuroval jako dlužník proti věřiteli D. M. se závazkem ve výši 1 100 000 Kč, který měl vzniknout v březnu roku 2011, který měl obžalovaný P. splatit do prosince roku 2012. Dále uplatňoval doklady, které měly prokazovat hodnotu jeho majetku, konkrétně odhad a tržní posouzení ceny nemovitostí, které v dané chvíli obžalovaný vlastnil (č. l. 1338-1344).

65. Z podnětu obhajoby obžalovaného P. soud zjišťoval, jestli bylo vedeno směnečné řízení, tedy zda poškozený D. uplatnil směnky, které vystavil obžalovaný P.. Podle zprávy Krajského soudu v Ostravě, pobočky v Olomouci, žádné směnečné řízení, jehož účastníky by byl O. P. a D. vedeno nebylo. Pro úplnost byly zmíněny tři jiné trestní řízení, ve kterých obžalovaný vystupoval jako svědek nebo obžalovaný (č. l. 1366).
66. Raiffeisenbank na dotaz soudu sdělila, že skutečně existovaly závazky společnosti XXXXX ze smlouvy o provozním úvěru, ze smlouvy o spláceném úvěru, které byly zajištěny blankosměnkou avalovanou O. P. a L. H.. Tyto blankosměnky zajišťující závazky ze smlouvy o spláceném úvěru byly převedeny na postupníka pohledávek za společností XXXXX (č. l. 1368-1370). Likvidátor společnosti XXXXX, a.s. sdělil soudu, že v likvidované společnosti po celou dobu trvání likvidace nikdo nekomunikuje a nebyly mu předány žádné účetní a jiné doklady. Nemohlo být zjištěno, jestli XXXXX skutečně evidovala obchody s XXXXX, jak o nich vypovídal obžalovaný P. (č. l. 1372).
67. ČSOB soudu předložila výpisy bankovní karty vystavené k účtu č. XXXXX/XXXXXa výpis hotovostních transakcí ve výši okolo 50 000 Kč provedené s touto kartou, jak je zmiňoval obžalovaný P. (č. l. 1377-1384). Konkrétně k transakci ze dne 19. 2. 2014 bylo zjištěno, že částku 50 000 Kč vložil na účet obžalovaný P. na pobočce v Olomouci a téhož dne na pobočce v Praze tuto částku vybral obžalovaný P..
68. Výpověď svědka S. doplnilo písemné sdělení popisující transakci mezi společnostmi XXXXX a XXXXX doplněné kopií smlouvy o zápůjčce mezi uvedenými společnostmi na částku 160 000 € a vrácení jistiny převodem ve výši 120 000 € a předáním hotovosti ve výši 40 000 € (č. l. 1389-1391).
69. Na potvrzení své pohledávky za L. B. obžalovaný P. předložil originály smlouvy o půjčce z ledna 2012, na částku 400 tis. €, splatnou do 10. 1. 2013. Dále uznání dluhu téhož dlužníka z června 2013 a kopii vlastní směnky, týkající se této částky (č. l. 1404-1406). Obžalovaný P. předložil výpis z obchodního rejstříku společnosti XXXXX, která byla účastna obchodu se stříbrem a platinou; z výpisu je patrné, že společníkem a jednatelem byla společnost XXXXX, i když jindy, než v době plateb příchozích od XXXXX na účet XXXXX (č. l. 1437 – 1438).
70. Na základě provedeného dokazování soud dospěl k závěru uvedenému ve výroku rozsudku. Při dalších úvahách soud hodnotil důkazy jednotlivě i v jejich souvislostech. Především z provedeného dokazování bylo zřejmé, že došlo k jednání mezi obžalovanými P. a P. a poškozeným D.. Na tom se shodli nejenom obžalovaní s poškozeným, ale potvrdily to nezpochybněné listinné důkazy, tedy smlouvy o půjčkách a směnky. Potvrdily to také bankovní informace o převodu půjčených částek 10 a 5 mil. korun z účtu poškozeného D. na účet obžalovaného P.. V tom se všechny zmiňované důkazy shodly a v průběhu řízení o tom nevznikly žádné pochybnosti.
71. Pro hodnocení výše zmíněného jednání obou obžalovaných s poškozeným byly důležité další dva okruhy skutečností. Prvním byl dosavadní způsob obchodování obžalovaných s drahými kovy, protože to byl hlavní důvod, který obžalovaní prezentovali poškozenému, proč od něj žádají peníze a jak s těmito penězi chtějí nakládat. Z výpovědi poškozeného opravdu vyplynulo, že mu obchod s drahými kovy nebo se zlatem představil obžalovaný P.. Zároveň ani jeden z obžalovaných poškozenému D. nezmínil, jaké byly jejich předchozí zkušenosti a výsledky obchodu s drahými kovy. Soud má především na mysli vyjádření obžalovaného P.: „... my jsme všichni zločinné spolčení, krátily se tam DPH, dělal jsem tyhle věci, ke všemu jsem se přiznal, uvedl jsem vše, jak bylo ...“ (č. l. 1293), „... začal jsem nakupovat od firmy XXXXX stříbro a platinu, ... částku jsem poslal na účet firmy XXXXX a očekával jsem jako v předešlých případech, že mi za to dají zboží, nedali mi ani zboží ani peníze, M. chtěl po P., aby zjistil, kam ty peníze zmizely...“, „... já jsem s tím chtěl přestat a chtěl jsem začít obchodovat se zlatem s tím, že na investičním zlatu není DPH, takže se tam nemá co krátit, nikdo po mě nemůže chtít, aby se tam dělaly věci, které jsem už konat nechtěl...“ (k obchodu firmy XXXXX), „...k žádným obchodům tam tehdy nedocházelo, bylo to opravdu jen fiktivní. Nebo obchod se stříbrem probíhaly, ale aby se mohly krátit, tak se tam dávaly protihodnoty, které byly fiktivní, což on (P.) tam zrovna potvrzoval, že se tam vezla platina...“ (č.

l. 1295), „... já jsem jim v těch firmách dělal lepšího bílého koně a převáděl jsem peníze tam, kam mi sdělili), „... když se podíváte na firmu, at' už to byla XXXXX, XXXXX a nakonec to byla XXXXX, kde byl p. P., tak v předchozích firmách tam byli nastrčení nějakí Rumuni, kteří vždy odevzdali ten klíč a já jsem ho dával p. M., kdyby se mi náhodou něco stalo, na základě toho tam musely být pro XXXXX nebo pro nějaké další úřady samozřejmě podklady napsané, protože tam byly fiktivní smlouvy o půjčkách, směnky atd., aby bylo jasné, na základě čeho se ty peníze vyvedly...“ (č. l. 1296). Tyto zmínky ve výpovědi obžalovaného P. jsou podpořeny rozhodnutím soudu v trestní věci stejného obžalovaného u Městského soudu v Praze sp. zn. 4 T 6/2016 a Vrchního soudu v Praze sp. zn. 3 To 40/2017, ve kterých byl obžalovaný P. odsouzen za spáchání zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby, spočívající ve zkrácení daňové povinnosti na DPH, zahrnutím fiktivní faktury od společnosti XXXXX do daňového přiznání společnosti XXXXX, ačkoli věděl, že nákup platiny byl fiktivní, čímž se pokusil vylákat nadměrný odpočet DPH, zkrátit daňovou povinnost ve velkém rozsahu, za což mu byl uložen víceletý trest odnětí svobody. Dosavadní zkušenosti obžalovaného P. s obchodováním na burze (společně se svědkem M.) resp. obchodování s drahými kovy, byly buď ztrátové, jak o tom svědčil závazek obžalovaného P. u svědka M., anebo založené na nelegální bázi, jak o tom hovořili samotný obžalovaný P. a rozhodnutí v jeho jiné trestní věci. Tyto skutečnosti byly přitom klíčové pro rozhodnutí věřitele D., jestli obžalovaným P. a P. půjčí peníze, které chtěli obžalovaní použít na obchod s drahými kovy. Podstatně to ukazovalo na jejich schopnosti a způsobilost k takovému obchodu, resp. k jimi slibovanému zhodnocení půjčených peněz.

72. Na těchto úvahách soudu nic nezměnily ani další zjištěné skutečnosti, že obžalovaný P. popisoval poškozenému obchodování se zlatem, který se měl lišit od dosavadního obchodování stříbrem a platinou nebo na burze. Vzhledem k dosavadním výsledkům obchodování ani nebylo divu, že obžalovaní tyto skutečnosti poškozenému nesdělili. Kdyby poškozenému řekli v úplnosti všechno, co dosavad v těchto oblastech podnikli a s jakými výsledky, jak to popsali u hlavního líčení, těžko by poškozeného přesvědčovali, že jsou schopni mu jeho prostředky zhodnotit a ve stanové době mu je také vrátit. Stejně soud nezviklaly ani skutečnosti vyplývající z výpovědi obžalovaného P., z jeho rukopisných poznámek a také z bankovních záznamů o pohybu na účtech společnosti XXXXX, na které doputovala část získaných peněz z účtu poškozeného D., které nasvědčovaly, že obžalovaný P. v období července – listopadu 2013 skutečně obchodoval s drahými kovy (č. l. 1303, 262). Z bankovních údajů bylo patrné, že docházelo k opakovanému přesunu částek z účtu společnosti XXXXX č. XXXXX/XXXXX na účet společnosti XXXXX č. XXXXX/XXXXX (za prodeje) a z tohoto účtu na účty společnosti XXXXX č. XXXXX/XXXXX (za nákupy). Soud ani tyto případné obchody tj. nákupy společností XXXXX od XXXXX a prodeje společností XXXXX, jak to prezentoval obžalovaný P., nepovažoval za zpochybňující. Výsledek uvedených finančních transakcí se ani vzdáleně nepřiblížil rukám poškozeného, zůstal na účtech společnosti XXXXX nebo obžalovaného P., kde byl nakonec vybrán v hotovosti, spotřebován nebo použit jinak. Bylo v rozporu s plánem předloženým poškozenému, že půjde o „bezpečné“ obchodování se zlatem, při kterém nemůže o své peníze přijít. Ve skutečnosti se opět obchodovalo se stříbrem a platinou. Soud upozorňuje, že skutečnosti nastalé po získání půjček od poškozeného, jen doplňovaly závěry, který soud učinil ze skutečností přecházejících vylákání půjček od poškozeného. Celé to nenechalo soud na pochybách, že obžalovaní zaznamenali „výsledky“ a „zkušenosti“, které měli poškozenému ozřejmit, než si od něj peníze půjčili, aby poškozenému nezamlčeli všechny důležité skutečnosti, o kterých měl věřitel vědět, aby se o půjčce peněz obžalovaným mohl odpovědně rozhodnout.
73. Druhým významným okruhem pro hodnocení jednání obžalovaných, ve kterém obžalovaní poškozenému nesdělili všechny podstatné skutečnosti, byly jejich finanční, majetkové a výdělkové možnosti, které jim podle soudu neumožňovaly přijmout takový závazek. Obžalovaní nebyli schopni takové částky z jiného majetku nebo příjmu vrátit, nebo pravdivě tvrdit, že můžou bezpečně a bezrizikově půjčené peníze poškozenému zhodnotit. Zde je možné začít u

obžalovaného P., který vystupoval v předmětných půjčkách jako dlužník. O jeho majetkových poměrech i v době půjček vypovídaly skutečnosti zjištěné v insolvenčním řízení. Řízení sice bylo zahájeno až v roce 2015, ale dávalo dobrý obrázek i pro rok 2013, neboť důležité skutečnosti zjištěné v průběhu insolvence zachycovaly situaci v roce 2013, když obžalovaný jednal s poškozeným D.. Z insolvenčního řízení bylo vidět, že skutečně byli uspokojeni někteří věřitelé, jejichž pohledávky byly zajištěny zástavním právem nebo jinými způsoby, proto byly uspokojeny pohledávky XXXXX a svědka M.. U zbývajících věřitelů byly jejich pohledávky uspokojeny ve výši 37 %. Představa obžalovaného P., jak byl schopen převzít závazek přibližně dvojnásobný, než byl objem ostatních závazků přihlášených do konkurzního řízení, byla zcela iluzorní. Soud nepřisvědčil obhajobě obžalovaného P., který zpochybňoval pohledávku svědka M.. Jmenovaný svědek odmítl jakoukoliv „nastrojenost“ pohledávky za obžalovaným P.. Obžalovaný P. jako dlouholetý podnikatel nebo osoba vystupující jako zástupce obchodních společností si musel být bezpochyby vědom, co znamenalo sepsání notářského zápisu o uznání závazku a souhlasu s jeho přímou vykonatelností.

74. K podobnému závěru soud dospěl u obžalovaného P.. Tento obžalovaný sám přiznával, že když jednali s poškozeným D., byla proti němu vedena exekuční řízení. Vedle toho existoval podobně jako u obžalovaného P. notářský zápis o uznání závazku a svolení s jeho přímou vykonatelností, kterými obžalovaný P. uznával závazek u svědka M.. I v tomto případě soud nepřistoupil na obhajobu, že se jednalo o jakousi kamarádkou pomoc svědkovi M., aby se svědek M. mohl před manželkou vykázat nějakým majetkem. Obžalovaný P. byl také dostatečně zkušený muž, aby znal důsledky takového úkonu. Sám potvrdil, že si byl vědom závazku vůči svědkovi M..
75. Obžalovaný P. podával daňové přiznání jako fyzická osoba. Obžalovaný přiznával příjmy, které odpovídaly mírně nadprůměrnému výdělku, který ovšem nespovídaly přijetí závazku ve výši 15 mil. korun, ani schopnosti vrácení půjčky během půl roku. Obžalovaný P. jako fyzická osoba daňové přiznání dokonce nepodával. Majetkové, finanční a výdělkové poměry obou obžalovaných neskýtaly žádnou zřetelnou šanci, že by byli schopni půjčenou částku vrátit z jiných zdrojů. Přičemž dosavadní obchody s drahými kovy, ať už to bylo stříbro, platina nebo slibované zlato, způsobem, jak ho provozovali, výsledky, které dosahovali, rovněž nezaručovaly, že získané peníze poškozenému vrátí řádně a včas, anebo dokonce se slibovaným zhodnocením.
76. Soud se zabýval také majetkovou situací společnosti XXXXX, na kterou byla zčásti převedena částka získaná u poškozeného. O společnosti bylo minimálně zjištěno, že sama přijala úvěr od společnosti XXXXX ve výši 2,5 mil. korun (č. l. 782-784, 842), který měl být splatný již v únoru 2013. Jak vyplynulo z výpovědi Č., nebyl úvěr společností XXXXX vrácen. Část závazku později vrátil společnosti svědek M.. Za rok 2012 podávala XXXXX přiznání k DPPO, ve kterém vykazovala výsledek hospodaření za uvedené období ve výši 412 tis. Kč. Ani tento parametr nedával naději, že právnická osoba z vlastní činnosti bude schopna vrátit pohledávku společnosti XXXXX (Č.), natož podstatně přispět k vrácení závazku, který vznikl obžalovanému P. u poškozeného D..
77. Tímto způsobem soud uvažoval o provedeném dokazování a zjišťování skutkového stavu. Soud zde znovu opakuje, že podstatné byly skutečnosti a děje, které se odehrály do okamžiku, než obžalovaní získali peníze od poškozeného. Bylo důležité, jak se obžalovaný P. a P. před poškozeným prezentovali, jaké údaje o své dosavadní činnosti a poměrech sdělili či zamlčeli. V těchto ohledech soud považoval za prokázané, že ani jeden z obžalovaných nebyli v takové majetkové či výdělkové situaci, která by jim umožňovala odpovědně přijmout závazek a skutečně ho poškozenému vrátit. Dále poškozenému nesdělili všechny skutečnosti o svých podnikatelských zkušenostech a výsledcích, především v obchodu s drahými kovy, ve kterém poškozenému slibovali zhodnotit jeho finanční prostředky. Z tohoto pohledu hrálo vedlejší roli, jak obžalovaní později s finančními prostředky skutečně naložili, jak si je rozdělili, který z obžalovaných s nimi nakládal, co s nimi dělal, jestli obchodoval s drahými kovy, s jakým výsledkem a jestli se pokusili obžalovaní poškozenému něco vrátit. Tyto skutečnosti mohly být důležité pro pochopení celého

příběhu, mohly dokreslovat jednání obžalovaných, jejich motivy, ovšem na podstatu formování skutkového stavu, na naplnění znaků skutkové podstaty trestného činu, právní kvalifikaci činu a vyvození trestních sankcí, to mělo jen okrajový vliv.

78. Obhajoba obžalovaného P. připustila, že obžalovaný uzavřel smlouvy o půjčce s poškozeným, že na jejich základě převzal na svůj účet částky 10 a 5 mil. korun. Hájil se tím, že tyto částky předal v souladu s dohodou s poškozeným obžalovanému P.. Jak už soud zmínil, tato okolnost (pokud byla částečně prokázána), neměla vliv na hodnocení trestní odpovědnosti obžalovaného. Neboť se dovolávala jednání, při kterém obžalovaní zacházeli už se získaným výnosem trestné činnosti, přitom ke spáchání skutku a naplnění znaků trestného činu došlo dříve.
79. K tomu lze připomenout, že obžalovaný P. potvrdil převzetí zhruba poloviny částky získané od poškozeného. U zbytku obžalovaní zůstali v rozporu, u kterého z nich částka skončila. K orientaci ve věci dobře svědčily listinné důkazy, konkrétně údaje z bankovního účtu, na který byly převedeny prostředky poškozeného. Z první částky, kterou obžalovaní vylákali z poškozeného D. ve výši 10 mil. korun, obžalovaný P. převedl na účet společnosti XXXXX částku ve výši 6 mil. korun. Částku 500.000 Kč převedl na účet svědka W., který jí měl obžalovanému P. vrátit v hotovosti. Zde také končily známé skutečnosti o osudu této částky. Podobně měl částku 1,4 mil. korun obžalovaný P. převést na účet poškozeného S., se stejným osudem jako u svědka W.; měly být v hotovosti vydány obžalovanému P.. Především 1 827 000 Kč byl z účtu obžalovaného P. vybrán v hotovosti. Podobný osud měla i druhá vylákaná částka 5 mil. korun od poškozeného. Poté, co byla tato částka připsána na účet obžalovaného P., obžalovaný obratem vybral 1 150 000 Kč v hotovosti. Dalších 1,9 mil. korun převedl na účet svědka S. a 1,8 mil. korun společnosti XXXXX.
80. Peníze, které prokazatelně došly na korunový účet společnosti XXXXX byly přeposlány na devizový účet stejné společnosti, kde byly opakovaně odesílány a přijímány dílčí platby. Do prosince 2013 byly finanční prostředky ve zhruba stejné výši převedeny zpět na korunový účet společnosti XXXXX a z tohoto účtu byly následně vybrány platbami kartou nebo v hotovosti. Kromě toho bylo z účtu XXXXX odeslána částka 1,6 mil. Kč na účet společnosti XXXXX jako úhrada za postoupení pohledávky, kterou společnost XXXXX (svědek H.) převedl na společnost XXXXX. Celkově lze říct, že částky vylákané z poškozeného D., ať už na účtech obžalovaného P., korunovém nebo devizovém účtu společnosti XXXXX, byly z těchto účtů postupně rozslány na různé strany, vybrány v hotovosti, nebo bylo z účtů placeno kartou, takže z částky 15 mil. korun nakonec nic nezůstalo a nebylo ani z čeho vrátit dluh poškozenému. Soud už uvedl, že další nakládání s již vylákanými prostředky nebylo podstatou trestného činu, ale dokreslovalo přístup obžalovaných k vylákané částce. Získané finanční prostředky byly použity a spotřebovány různými možnými způsoby, ale nnesvědčily pro poctivé záměry obžalovaných.
81. Na tomto hodnocení nic nezměnily příjmové pokladní doklady, které soudu předložil obžalovaný P., které měly dokládat, že druhou podstatnou část prostředků v hotovosti předal obžalovanému P. (č. l. 1344a-1344b). Především je tu očividný spor mezi obžalovanými, jestli jsou pokladní doklady pravé a pravdivé. Přístup obou obžalovaných k vytváření pokladních dokladů, smluv, notářských zápisů ve světle jejich výpovědí byl značně svérázný, nepodporoval důvěryhodnost listin vytvořených obžalovanými. A platil stejný přístup jako u předchozí obhajoby, tedy nakládání s vylákanou částkou nemělo na hodnocení trestné činnosti rozhodující vliv. I kdyby platilo, že obžalovaný P. předal obžalovanému P. v hotovosti navíc částku 7,2 mil. Kč, na podstatě věci to nic nezměnilo.
82. Důkazy byla vyvrácena obhajoba, že obžalovaný P. neměl z půjčky žádný prospěch, tedy neměl žádný úmysl uvést poškozeného v omyl. Bankovní informace ukázaly, že kromě plateb kartou a výběrů v hotovosti, řada prostředků skončila v rukou obžalovaného P. v hotovosti, např. cestou svědků S. a W.. U těchto prostředků nebyl známý jejich další osud, takže obžalovaný P. ze získaných peněz prospěch měl.

83. Obhajoba dále připomínala, že v době uzavření půjček nebyly ještě proti obžalovanému P. vedeny žádné exekuce a nebyl v úpadku. Hodnocením pohledávek, které nakonec vedly k prohlášení konkurzu na majetek obžalovaného P., se ukázalo, že pohledávky existovaly už v době, když s obžalovaným P. vylákali peníze z poškozeného D.. Pohledávky v kritické době už věcně existovaly a byly po splatnosti. Pozdější vyhlášení konkurzu na jejich význam pro projednávanou věc nic nezměnilo. Podobně se to mělo s exekučním řízením, které bylo vůči obžalovanému P. zahájeno později, ovšem pro pohledávku, která existovala již před jednáním obžalovaných s poškozeným. Konečně soud nemohl přijmout ani obhajobu, že závazky, které na sebe vzal obžalovaný P. u věřitele M., byly jen „naoko“, vyvolané pomocí, kterou obžalovaný poskytl panu P.. Ať už byly vztahy mezi obžalovaným P., M. P. a věřiteli M. a M. jakékoli, pro soud (a pro případného věřitele) bylo důležité, co zachytily listinné důkazy. Z nich vyplýval splatný závazek obžalovaného P. vůči jeho věřitelům, už když jednal s poškozeným D..
84. Obhajoba hájila obžalovaného také tím, že sám měl pohledávky za dlužníky (B., S.). K těmto pohledávkám se patřilo říct, že byly splatné delší dobu před jednáním obžalovaných s poškozeným. Bylo zřejmé, že jejich splacení bylo v ohrožení a hodnota takové pohledávky rychle a výrazně klesala. Minimálně to znamenalo nejistotu věřitele (obžalovaného), zda lze na tento majetek spoléhat, jestli je možné tento majetek považovat za hodnotný, jak se jevil z nominálního vyjádření. Pohledávka pak nikdy vymožená nebyla, což jenom potvrdilo, že když obžalovaní jednali s poškozeným, tyto pohledávky měly významně nižší hodnotu, než by se jevilo z čistě číselného vyjádření. Závěrem lze shrnout, že argumenty obhajoby obžalovaného P. byly zčásti vyvráceny provedenými důkazy, a zčásti nebyly relevantní k podstatě skutkového děje a jeho právnímu hodnocení.
85. Obhajoba obžalovaného P. zdůrazňovala, že nebyla prokázána žádná předchozí dohoda mezi obžalovaným P. a P. ohledně jednání s poškozeným D.. S tím soud nesouhlasil, protože z celého jednání obžalovaných P. a P. s poškozeným D. bylo patrné, že obžalovaní jednali ve vzájemné shodě. Taková dohoda nemusí být nutně písemná ani výslovná, může být tichá, nevyslovená a přesto viditelná. Obžalovaní vůči poškozenému vystupovali jednotně. Tomuto závěru nasvědčoval kromě výpovědi poškozeného, také vyjádření obou obžalovaných. Např. obžalovaný P. řekl, že obžalovaný P. chtěl pokračovat v obchodech s drahými kovy a sháněl investora a obžalovaný P. se snažil nějakého investora najít. Co víc mohlo svědčit o provázanosti jednání a porozumění mezi obžalovanými, než právě takové vyjádření. Podobně obžalovaný P. vypovídal, že chtěl pokračovat v obchodech s drahými kovy, s investičním zlatem a hledal pro tuto záležitost investora. O spolupráci obou obžalovaných před poškozeným D. při vylákání peněz, bylo podle soudu zcela jasno.
86. Dalším argumentem obhajoby obžalovaného P. bylo, že část vylákaných prostředků skutečně sloužila k obchodu s drahými kovy. Toto tvrzení mělo odraz v provedených důkazech. Bankovní informace o pohybu na devizovém účtu společnosti XXXXX naznačovaly, že takové obchody mohly probíhat. Opakované platby ve prospěch společnosti XXXXX a naopak příchozí platby od společnosti XXXXX, mohly být platbami při obchodování se stříbrem a platinou. I na tuto část obhajoby platilo, že nakládání obžalovaných s penězi vylákanými od poškozeného, soud hodnotil jako nakládání s výnosem z trestné činnosti, které na naplnění znaků skutkové podstaty trestného činu nic nezměnilo.
87. Dále se obhajoba snažila zpochybnit odpovědnost obžalovaného P., protože peníze si půjčoval obžalovaný P., nikoli obžalovaný P. jako fyzická osoba, ani společnost XXXXX, a že by pro soud nemělo být důležité, jaké byly výdělkové, majetkové či podnikatelské poměry obžalovaného P. nebo zmíněné společnosti. V tomto směru soud musel dopředu avizovat, že na jednání obžalovaných P. a P. nahlížel jako na jednání spolupachatelů, kteří ve shodě přesvědčovali poškozeného, aby poskytl peníze na obchod s drahými kovy. Vyhotovení smluv o půjčce na dlužníka obžalovaného P., bylo výsledkem výhrad poškozeného, aby peníze půjčoval právnické osobě, o které nic nevěděl, zatímco

půjčku fyzické osobě, včetně záruk fyzické osoby vystavením směnky, si uměl představit mnohem reálněji. Soud při hodnocení jednání obžalovaných zkoumal nejen poměry obžalovaného P. jako přímého dlužníka zmíněného ve smlouvách o půjčce a majitele účtu, na který zaměřily peníze od poškozeného, ale také poměry obžalovaného P. jako fyzické osoby, který byl spolupachatelem obžalovaného P., který sám prezentoval poškozenému záměry obchodu s drahými kovy. A nakonec soud zkoumal i poměry společnosti XXXXX, protože na jejím účtu se část získaných prostředků ocitla. Z pohledu trestní odpovědnosti nešlo vyloučit, že kdyby obžalovaný P. nevrátil dluh poškozenému, ale udělal to obžalovaný P. nebo společnost XXXXX, nemuselo by se konat trestní řízení a soud nemusel nutně konstatovat naplnění znaků trestného činu. Soud si byl vědom rozdílu mezi fyzickými a právníckými osobami. Pro celistvé pojetí a pochopení jednání obžalovaných, soud nezůstal pouze u poměrů obžalovaného P., ale zkoumal i poměry obžalovaného P. a XXXXX, protože obžalovaní jednali ve shodě a část získaných peněz převedli do společnosti XXXXX. Každopádně fakt, že obžalovaný P. nebyl dlužníkem uvedeným ve smlouvě, neměnilo nic na jeho postavení spolupachatele skutku popsáného v rozsudku.

88. Soud nesouhlasil ani s odtržením smlouvy o půjčce jako formálního a písemného aktu od vlastního přímého jednání obžalovaných s poškozeným, jak to dělala obhajoba. Pravdivě tvrdila, že ve smlouvách o půjčce nebyl uveden účel, se kterým si obžalovaný P. půjčoval peníze a ten je mohl použít na jakýkoliv účel. Jenže uměle a nepřípadně vytrhla vlastní smlouvu od jednání obžalovaných, protože smlouvy o půjčce byly výsledkem jednání obžalovaných, konkrétně uváděných důvodů a přesvědčování poškozeného obžalovanými. Takže bezúčelnost půjček nic neměnila na tom, co obžalovaný P. a P. společně sdělili poškozenému, jak ho přesvědčili k uvolnění peněz, nebo co mu při jednání zamlčeli.
89. Obhajoba zpochybňovala výpověď poškozeného D. ohledně úročení půjček. V písemném vyhotovení smluv o půjčkách byl zanesen 1 % roční úrok, zatímco poškozený mluvil o jakési gentlemanké dohodě a možném vyšším zhodnocení půjček, pokud budou obchody s drahými kovy úspěšné. Takový výklad samozřejmě byl možný a připustil ho i poškozený. Míra zúročení nebo neformálně dohodnutého zhodnocení nic neměnila na tom, že obžalovaní tvrdili nepravdivé skutečnosti, resp. zamlčovali poškozenému skutečnosti, které se jim nehodily, a mohly mít vliv na rozhodování poškozeného, jestli jim peníze poskytne nebo ne. Naopak poškozený razantně odmítl, že by od obžalovaných dostal významné, dokonce stotisícové měsíční úroky z půjčené částky. Poškozený vypovídal pouze o trojí splátce ve výrazně nižší úrovni (celkem cca 90 000 Kč). Splátky provedené s dvouletým odstupem obžalovaným P., považoval poškozený za splátky jistiny půjčené částky. I kdyby se obžalovaní cítili zavázáni poškozenému splácet jakési měsíční úroky, jak o tom mluvil obžalovaný P., na podstatě jejich původního jednání vůči poškozenému, by to opět nic nezměnilo.
90. Zpochybnění se od obhajoby dočkalo svědectví Č., resp. dokazování ohledně smlouvy mezi společností XXXXX a XXXXX jako irelevantního pro projednávaný skutek. Soud byl opačného názoru. Jak už bylo uvedeno, soud se neomezil jen na poměry obžalovaného P., neodděloval ho od spolupachatele obžalovaného P., resp. od společnosti, na jejímž účtu peníze zčásti skončily. Proto soud považoval dluh, který vázl na této obchodní společnosti za další skutečnost, kterou obžalovaný P. a P. poškozenému D. zamlčeli, a která by také měla vliv na rozhodnutí o poskytnutí peněz obžalovaným.
91. Dále obhajoba obžalovaného P. poukazovala na zajištěnou komunikaci mezi obžalovanými a poškozeným. Tuto komunikaci podle soudu zkreslovala tím, že obžalovaný P. „pouze“ předával informace, které předtím dostal od obžalovaného P.. Soud považoval jednání obžalovaných P. a P. za jednání spolupachatelů. Rozhodující pro soud bylo jednání obžalovaných do vylákání peněz od poškozeného. Jestli mezi obžalovanými po spáchání skutku vznikly rozepře, nebo mezi nimi došlo k nějakému nesouladu, na podstatě věci nic nezměnilo. I kdyby v tu chvíli mezi nimi vypukl spor,

kdo získal nebo držel větší část peněz získaných od poškozeného D., na jejich společné odpovědnosti by to nic neměnilo.

92. Obhájce bránil obžalovaného P. tím, že na bankovní účet XXXXX se dostala jen o něco více než polovina z částky 15 mil. korun, které obžalovaní původně získali od poškozeného D.. Také zde platilo, že soud na jednání obžalovaných pohlížel jako na čin spolupachatelů. Nasvědčoval tomu společný úmysl a společné jednání vůči poškozenému D.. Oba obžalovaní jsou odpovědni za vylákání celé částky. Jestli si mezi sebou získaný výnos nějak rozdělili, anebo dokonce mezi sebou vedou spory, kdo a jakou část získal, pro rozhodnutí o předloženém skutku to nebylo důležité. Soud proto odmítl dále řešit pravost podpisu obžalovaného P. na pokladních dokladech, podle kterých měl obžalovaný P. předat P. zbývající část prostředků poškozeného v hotovosti.
93. Podle obhajoby ve smlouvách o půjčce nebyl uveden žádný účel, na který byly půjčky poskytnuty, tedy ani obchod s drahými kovy. S tím soud souhlasil. Podstatou skutku ovšem nebylo použití peněz v rozporu s určeným účelem, ale zamlčování podstatných skutečností a tvrzení nepravdivých skutečností před poskytnutím půjčky. Obhajoba obžalovaného P. tvrdila, že pokud nebyl žádný účel deklarován v půjčkách, mohl se získanou částkou obžalovaný P. nakládat jakkoliv. A kdyby neformálně byli obžalovaní s poškozeným dohodnuti o použití finančních prostředků, obhajoba zpochybnila, že by to mělo hrát roli v rozhodování soudu. Jenže právě příslib zhodnocení finančních prostředků obchodem s drahými kovy byl podstatnou součástí přesvědčování poškozeného. Byl také důležitou agendou obžalovaných v minulosti. Způsob obchodování, dokonce v rozporu se zákonem, chybějící peníze na další „obchody“, neúspěšné výsledky předchozích obchodů, takové skutečnosti obžalovaní měli poškozenému sdělit. Právě tyto okolnosti byly důležité, a mimo jiné s jejich zamlčením obžalovaní přesvědčili poškozeného k poskytnutí peněz. Opět nebylo možné oddělit uzavření půjček, od dalšího jednání obžalovaných.
94. Obhajoba obžalovaného P. chtěla přesvědčit, že jakákoliv investice je nutně riziková. Zhodnocení peněz investicemi do zlata či drahých kovů bylo rizikovou investicí a poškozený si toho měl být vědom. Z výpovědi poškozeného to vyznívalo jinak. Obžalovaní poškozeného ubezpečovali, že takové zhodnocení peněz v jejich podání je legální, výhodné a riziko s ním spojené je minimální, jak to popisoval obžalovaný P. u hlavního líčení. Tím nakonec přiměli poškozeného k půjčení částky, a proto byla taková obhajoba mylná.
95. Nepřípadná byla obhajoba v tom směru, že obžalovaný P. nebyl vůči D. v žádném právním vztahu a neměl žádnou povinnost vracet získané prostředky. Soud připomíná pohled na jednání obžalovaných jako na jednání spolupachatelů, kteří každý svým dílem přispívali ke společnému cíli, které vedl k naplnění znaků skutkové podstaty trestného činu. Odpovědnost obou obžalovaných byla společná v plném rozsahu. Nehrálo roli, jestli obžalovaný P. na sebe vzal roli dlužníka a obžalovaný P. vysvětloval a přesvědčoval poškozeného D. o legálnosti, výhodnosti a bezpečnosti provedení obchodů nebo investic. Obhajobě obžalovaného P. tedy nepomohlo, jak celou věc vnímal obžalovaný P., jestli se cítil jako dlužník, nebo jestli sliboval poškozenému D. vrácení celé dlužné částky. Soud byl přesvědčen, že jednání obžalovaných po činu, praktické spotřebování celé půjčené částky oběma obžalovanými během půl roku, a následně stále se protahující čistě slovní přísliby poškozenému, že mu částku vrátí, byly od obžalovaných jenom zástěrkou, která měla udržet poškozeného v klidu, aby nepodnikal žádné právní či faktické kroky k vymožení částky. Obžalovaní si byli velmi dobře vědomi, že žádné peníze na vrácení poškozenému neměli. Jestli se falešného ujišťování o vrácení peněz poškozenému dostalo víc nebo méně od obžalovaného P. nebo P., na podstatě celého příběhu nic neměnilo.
96. Obhajoba obžalovaného P. pozdější komunikaci obžalovaných s poškozeným vykládala tak, že poškozený počítal, že mu peníze vrátí obžalovaný P.. Obžalovaný P. předával poškozenému pouze informace, které obdržel od obžalovaného P., a když se obžalovaný P. k vrácení peněz neměl, obžalovaný P. nakonec informoval poškozeného, že mu je obžalovaný P. vrátí z jiných aktivit. Zmíněná komunikace pro soud dokreslovala, že obžalovaní byli schopni ještě dlouho udržovat

poškozeného v domněnce, že se snad chystají peníze skutečně vrátit, i když toho ve skutečnosti nebyli schopni. Obhajoba se pokoušela zpochybnit věrohodnost poškozeného D., když se poškozený D. domáhal další splátky nebo dalšího úroku. V úvahách soudu vyjadřování poškozeného v komunikaci s obžalovanými na jeho věrohodnosti nic neubralo. Poškozený se choval a komunikoval standardně jako člověk, který půjčil velkou sumu peněz obžalovaným, třeba i s určitým rizikem, ovšem bez znalosti skutečného stavu věcí, bez potřebných vědomostí o dřívější činnosti obžalovaných a jejich poměrech, které jim od počátku bránily vrátit půjčku poškozenému. Žádné vyjádření poškozeného v komunikaci nenasvědčovalo, že by znal skutečnou povahu dřívější činnosti obžalovaných, než jim půjčil peníze nebo že by znal skutečnosti o jejich majetkových, výdělkových a podnikatelských poměrech. Veškeré další vyjádření poškozeného směřovaly k vrácení částky, byly spíše zoufalými pokusy přimět obžalované k nějaké činnosti. Mezitím oba obžalovaní vytrvale poškozeného odmítali a ještě ho udržovali v napětí dalšími sliby, které nemohli splnit.

97. Obhajoba opakovaně zpochybňovala úmysl obžalovaného P. rozdělit si prostředky s P. a užít je pro vlastní potřebu. K trestní odpovědnosti obžalovaného P. vedlo především společné jednání s obžalovaným P. před vylákáním peněz od poškozeného, jejich tehdejší společné jednání a společný úmysl. Další nakládání s prostředky, jak obžalovaní s již získaným výnosem trestné činnosti naložili a zda je použili pro osobní potřebu nebo jiným způsobem, už je z pohledu rozhodování soudu vedlejší. Jenom to doplňovalo zjištěnou situaci a dokreslovalo činnost obžalovaných.
98. Obhajoba nesouhlasila s výší způsobené škody 14,9 mil. Kč. Poukazovala na postoupení části pohledávky poškozeného D. na společnost XXXXX, u které nebylo zřejmé, že by je XXXXX postoupila zpět poškozenému. Obhajoba měla pravdu v tom, že byly provedeny důkazy potvrzující postoupení části pohledávky poškozeného ve výši 5 mil. Kč na společnost XXXXX, která měla pohledávku po obžalovaném P. vymáhat. Nebyly žádné další důkazy, které by svědčily, že XXXXX postoupila pohledávku zpět. Z hlediska adhezního řízení a příp. uplatňování náhrady škody soud mohl rozhodnout jen o té části pohledávky, která byla nepochybně v držení poškozeného D., tj. do výše 10 mil. Kč. Z hlediska naplnění znaku skutkové podstaty výše způsobené škody byla rozhodující částka, kterou obžalovaní získali u poškozeného, tedy celých 15 mil. Kč převedených poškozeným na účet obžalovaného P.. Proto soud nemohl souhlasit, že by tím byla zmírněna odpovědnost obžalovaných, že by výše způsobené škody nedosahovala škody uvedeného rozsahu. Jako škodu způsobenou trestným činem soud chápe újmu, která nastala a projevila se v majetkové sféře poškozeného a je objektivně vyjádřitelná v penězích. Škodou je hodnota, o kterou se zmenšil majetek poškozeného, nikoliv částka, o kterou obohatili pachatelé. Majetek poškozeného se prokazatelně snížil o sumu 15 mil. korun, jak to zachytily smlouvy a údaje o bankovních převodech z účtu poškozeného na účet obžalovaného P.. Převedená částka určila výši způsobené škody. V adhezním řízení soud zohlednil částky, u kterých bylo zjištěno, že se dostaly zpět poškozenému, splátky ve výši třikrát 30 000 Kč od obžalovaného P. a dvakrát 100 000 Kč od obžalovaného P. i postoupení části pohledávky na XXXXX.
99. Soud provedl dokazování v rozsahu, jak to navrhol státní zástupce. Neprovedl důkazy navržené obhajobou obžalovaného P., která chtěla vyslýchat zaměstnance společnosti XXXXX, která měla být partnerem XXXXX při obchodu s drahými kovy. Obžalovaný P. se snažil prokázat, že s penězi poškozeného na účtu společnosti XXXXX skutečně prováděl obchody s drahými kovy, sice nikoliv se zlatem, jak tvrdili poškozenému D., ale se stříbrem a platinou. Obžalovaný P. předložil rukopis, ve kterém označoval a popisoval tyto obchody. Jeho rukopis odpovídal údajům o pohybech na devizovém účtu společnosti XXXXX. O pohybech na účtu byla zmínka přímo v obžalobě. Soud nepochyboval, že pohyby na bankovním účtu probíhaly a mohly odpovídat obchodům, které zmiňoval obžalovaný P.. Ke společnosti XXXXX bylo od jejího likvidátora zjištěno, že společnost byla v likvidaci, z likvidované společnosti s likvidátorem nikdo nespolečně pracoval, a likvidátor neměl žádné účetní a jiné doklady, které by ke společnosti mohl poskytnout (č. l. 1372). Soud provedl

jako důkaz výpis obchodního rejstříku předložený obžalovaným P. ke společnosti XXXXX, s.r.o. Jejím jednatelem a společníkem byla v kritické době právě společnost XXXXX, což by vysvětlovalo platby, které od společnosti XXXXX přišly na devizový účet společnosti XXXXX. Soud proto neviděl důvod, aby tyto skutečnosti dál prověřoval. Z důvodu likvidace společnosti a postoje likvidátora soud nemohl získat ani uzavřenou rámcovou smlouvu mezi XXXXX a XXXXX. Soud také nevyžádal znalecký posudek z oboru ručního písma ohledně podpisu na příjmových pokladních dokladech, které předkládal obžalovaný P., podle kterých měl předat obžalovanému P. částku 7 200 000 Kč. Soud opakovaně uvedl, že další nakládání s prostředky vylákanými z poškozeného bylo okrajovou záležitostí, která na podstatu rozhodování o skutkovém ději, jeho právní kvalifikaci, příp. trestní odpovědnosti obžalovaných i náhradě škody, neměla vliv, soud tuto otázku nepotřeboval řešit. Soud také nevyžádal kontrolní hlášení k DPH za druhou polovinu roku 2013 u společnosti XXXXX od příslušného finančního úřadu. Kontrolní hlášení DPH je daňový výkaz, který byl zaveden v České republice od 1. 1. 2016 úpravou zákona o DPH č. 235/2004 Sb. přijatým teprve v roce 2014. Pro rok 2013 zřejmě kontrolní hlášení nebylo dostupné.

100. Obhajobě obžalovaného P. soud nevyhověl v návrhu na výslech svědků P. a M.. Obžalovaný se snažil dokázat povahu a důvody svých závazků u věřitelů M. a M.. V tomto směru měl soud za dostatečně objasněnou skutečnost listinnými důkazy, notářskými zápisy o uznání závazku obžalovaného P. vůči věřitelům. I kdyby existovaly jakési vnitřní důvody vzniku těchto závazků mezi obžalovaným P., M., M. a M. P., ve vztahu k poškozenému D. tyto vnitřní záležitosti nemohly hrát žádnou podstatnou roli. Obžalovaný P. byl zavázán k zaplacení závazků a dokonce svolil s jejich přímou vykonatelností, což mělo na jeho majetkové poměry podstatný vliv, který ho zbavoval možnosti zaplatit jiné přijaté závazky. Soud také nežádal výpis z centrální evidence exekucí ve vztahu k fyzické osobě obžalovaného P., když měl za to, že jinými listinnými důkazy, bankovními informacemi o pohybu na účtu obžalovaného O. P., údaji o řízeních vedených u Okresního soudu v Olomouci, údaji zjištěných u Finančního úřadu pro Olomoucký kraj, zprávou o exekučním spisu u obžalovaného P., listinnými důkazy o insolvenčním řízení obžalovaného P. i usnesením o odložení v jiné trestní věci, byla majetková situace obžalovaného P. ve vztahu k vylákání půjčky od poškozeného D. dostatečně objasněná. Výpis exekučních řízení by na tom nemohl nic podstatného změnit.
101. Na základě těchto úvah soud dospěl k závěru, že obžalovaný P. a P. společně naplnili všechny znaky skutkové podstaty zločinu podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) tr. zákoníku. Tohoto trestného činu se dopustili jako spolupachatelé podle § 23 trest. zákoníku. Skutek byl spáchán jednáním dvou obžalovaných O. P. a J. P.. Soud viděl jednání bezprostředně související s vylákáním peněz od poškozeného D. v tom, že se obžalovaní rozhodli získat dalšího „investora“ pro obchodování s drahými kovy, když jejich předchozí „obchody“ překračovaly zákonné hranice, anebo dopadly neúspěšně. Právě obžalovaný P. získal kontakt na poškozeného D., kterého obžalovaní mohli využít k získání dalších peněz. Obžalovaní jednali s poškozeným společně, oba prezentovali záměr půjčit si větší částku peněz k obchodování s drahými kovy. Na jejich spolupachatelství nic neměnilo, že část jednání obstarával spíše obžalovaný P., to byly technické a praktické stránky obchodování s drahými kovy, a druhou část, samotné uzavření smlouvy, přijetí závazku a hlavně přijetí peněz na účet zařídil obžalovaný P.. Především z výpovědi poškozeného bylo zřejmé, že obžalovaní jednali očividně a nepochybně ve vzájemném souladu. Oba obžalovaní klamali poškozeného ohledně svých majetkových poměrů, resp. zamlčovali obžalovanému důležité informace o dřívějších zkušenostech a výsledcích obchodování s drahými kovy. Oba chovali společný úmysl vylákat z poškozeného peníze, dle libosti s nimi nakládat, aniž by byli schopni peníze skutečně vrátit. Soud shledal jednak společné jednání spolupachatelů a také společný úmysl obžalovaných. Pod tímto zorným úhlem soud hodnotil naplnění dílčích znaků skutkové podstaty trestného činu u obou obžalovaných.
102. Obžalovaní naplnili znak „...sebe obohatili...“ tím, že získali od poškozeného ve dvou platbách celkem patnáct miliónů korun, kterou poškozený převedl na bankovní účet obžalovaného P.. Ten

s částí naložil samostatně, platil bezhotovostně, vybíral v hotovosti a posílal na různé další účty. Část vylákané částky predisponoval na účet společnosti XXXXX, kde s nimi disponoval obžalovaný P.. Také tento obžalovaný získané prostředky užíval, zčásti způsobem odpovídajícím obchodování, ale zčásti výběry v hotovosti, placením vlastních potřeb a nákladů. Těchto patnáct miliónů korun společně vylákaných od poškozeného bylo obohacením obžalovaných.

103. Obžalovaní dále naplnili znak objektivní stránky trestného činu: „...vedli v omyl...“ poškozeného v tom směru, že nechtěli obchodovat bezpečně a zajištěně se zlatem, jak tvrdili, ale hodlali s penězi nakládat volně podle vlastního uvážení, takže přibližně u poloviny z vylákané částky nikdy nedošlo ani k pokusu o zhodnocení prostředků obchodem s drahými kovy, ale byly prakticky obratem vynaloženy jinak, zpravidla na jiné potřeby obžalovaných. K tomu obžalovaní také „...zamlčeli podstatné skutečnosti...“ tím, že poškozenému D. nesdělili skutečnosti, které by měl věřitel znát, aby se mohl rozhodnout, jestli dlužníkům poskytne takovou částku. Oba obžalovaní zejména poškozenému neřekli, jaké byly jejich předchozí zkušenosti s obchodováním s drahými kovy, že bylo založeno na krácení daní nebo na nelegálních operacích, že postupně během obchodování o prostředky přicházeli, že přes opakované pokusy o další obchody byli stále neúspěšní a nebyli schopni zhodnocovat prostředky, jak to poškozenému prezentovali. Dále zamlčeli, že jejich výdělková, majetková nebo podnikatelská situace neumožňovala vrátit poškozenému půjčené prostředky, protože obžalovaní sami jako fyzické osoby nebo právnická osoba XXXXX, byli zatíženi závazky, nedostatkem majetku, byly proti nim vedeny exekuce, které nebyli schopni zaplatit, ani při zpeněžení celého majetku jako u obžalovaného P..
104. Tímto jednáním obžalovaní způsobili na majetku poškozeného V. D. „škodu velkého rozsahu.“ Jak už bylo uvedeno, pro případ kvalifikace jednání obžalovaných, soud považoval za škodu objem snížení majetku poškozeného, to je oněch 15 mil. korun, o které byl poškozený připraven klamáním obžalovaných a zmlčením podstatných skutečností. Výše škody byla určena součtem dvou převodů na účet obžalovaného P.. Taková škoda i po změně trestního zákoníku provedené zákonem č. 333/2020 Sb. přesahuje hranici velkého rozsahu podle § 138 odst. 1 písm. e) tr. zákoníku.
105. U obou obžalovaných byl soud přesvědčen, že se označeného jednání dopustili v přímém úmyslu podle § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku. Soud u obžalovaných shledal vědomostní stránku úmyslného zavinění. Oba obžalovaní jsou zkušení a inteligentní muži, velmi dobře se orientovali v obchodních, podnikatelských a majetkových vztazích. Velmi dobře věděli o svých poměrech, dosavadních podnikatelských zkušenostech a výsledcích podnikání. Dokázali si spočítat, že při zohlednění všech jim známých skutečností nebudou schopni své dosavadní závazky spolehlivě zaplatit, tím spíš nový závazek u poškozeného D.. Neochotně vypovídali obžalovaní, že před setkáním s poškozeným D., došlo ke ztrátě prostředků v obchodu s drahými kovy, museli si na obchod půjčovat např. od společnosti XXXXX, že jejich přechozí obchodování provázelo překročení zákona a z vlastních prostředků tomuto obchodu nemohli dostat. Soud si připustil, že podnikatelské záměry mohou být financovány z cizích zdrojů. Ovšem takový záměr musí být podložen odpovídajícím projektem, plánem, nebo přípravou a především poctivými záměry a konáním, což v případě obžalovaných neplatilo. Obžalovaní velmi dobře znali situaci, ve které se nacházeli před jednáním s poškozeným, přesto vstoupili do jednání s ním znovu s plánem zhodnocení peněz obchodem s drahými kovy. Nesdělili poškozenému všechny podstatné skutečnosti, aby se mohl odpovědně rozhodnout, zda jim nějakou částku poskytne. Poškozený byl obžalovanými oklamán, zatímco se domníval, že obžalovaní budou obchodovat s drahými kovy a půjčku mu vrátí i s určitým zhodnocením, ať už s úrokem uvedeným ve smlouvě anebo jakýmsi zhodnocením vyplývajícím z jejich gentlemanské domluvy, obžalovaní ve skutečnosti vůbec nemohli závazku ve stanovené době dostat, zvláště s ohledem na jejich dosavadní poměry, zkušenosti a závazky. Takže oba obžalovaní nejenom věděli o všech skutečnostech, které zakládaly trestnost jejich jednání, ale s přihlédnutím k tomu, jak přistoupili k jednání s poškozeným D., bylo zřejmé, že se chtěli dopustit trestného jednání, oklamat poškozeného a zamlčet mu důležité

skutečnosti, vylákat od něj co největší prostředky, o tuto částku se obohatit a způsobit poškozenému škodu velkého rozsahu. Tím byla dána také volní složka úmyslného jednání.

106. Jednání obžalovaných bylo vysoce společensky škodlivé. V tomto směru hrála roli výše způsobené škody, která výrazně překračovala hranici škody velkého rozsahu. Dále bylo třeba připomenout protřelost a promyšlenost počínání obžalovaných, kteří hledali movité poškozené, kteří měli k dispozici volné finanční prostředky. Aktivně poškozenému předestřeli vidinu zhodnocení peněz, zamlčeli přitom poměry, dosavadní zkušenosti či výsledky s dřívějším zhodnocováním finančních prostředků. Na základě toho vylákali od poškozeného sumu přesahující deset miliónů korun. V takovém případě bylo zcela na místě vyvodit trestní odpovědnost (§ 12 odst. 2 tr. zákoníku). Obžalovaní porušili zájem na ochraně cizího majetku před podvodným jednáním dalších osob. Vlastnictví a majetek jsou chráněné hodnoty, které trestní zákoník brání před nedovoleným počínáním. Jestliže ohrožený anebo postižený majetek přesahoval velký rozsah způsobené škody, musel soud dospět k závěru, že význam chráněného zájmu je bezpochyby důležitý.
107. Oba obžalovaní jsou plně trestně odpovědní z hlediska věku i z hlediska přičetnosti. V průběhu trestního řízení, při dokazování před soudem i z dokazování týkající se jednání obžalovaných v době spáchání trestného činu nevypluly žádné skutečnosti, které by zpochybňovaly, že obžalovaní byli schopni rozpoznat protiprávnost svého jednání a byli schopni své jednání ovládat.
108. Při stanovení druhu a výměry trestu soud hodnotil povahu a závažnost spáchaného trestného činu. V uvedeném zločinu soud viděl především ziskuchtivost, už zmíněnou protřelost a zručnost, s jakou si obžalovaní počínali při spáchání zločinu, jak aktivně vyhledali poškozeného, předestřeli mu falešný plán, pod touto záminkou z poškozeného vylákali peníze a fakticky ho o tyto prostředky okamžitě taky připravili. Povaha činu, způsob spáchání a způsobená škoda velkého rozsahu ukazovala na typické naplnění znaku podvodného jednání kvalifikovaného podle ustanovení § 209 odst. 1, 5 tr. zákoníku a v rámci typového rozpětí střední závažnost činu.
109. Dále soud přihlížel k poměrům obžalovaných. U obžalovaného P. soud považoval osobní a rodinné poměry za uspořádané. Obžalovaný se dlouhou dobu věnoval běžné podnikatelské činnosti. Žil s rodinou, měl stálé bydliště a z tohoto pohledu se jeho život jevil přiměřeně. Když vypluly na povrch majetkové obtíže, zejména závazky obžalovaného provázané exekucemi, insolvenčním řízením, podezřením ze spáchání trestných činů, poměry obžalovaného se zkomplikovaly. Obžalovaný o sobě nyní tvrdí, že bydlí v pronajatém bytě, pracuje jako zaměstnanec a vypořádává se se zdravotními obtížemi. Byl mu přiznán částečný invalidní důchod a v současnosti nemá žádný cenný majetek. Netrpěl žádnou duševní nemocí. Jeho poměry jsou nadále uspořádané v tom nejjzákladnějším slova smyslu, i když se jeho majetkové poměry propadly k současné nemajetnosti.
110. U obžalovaného P. dříve platilo, že žil v normálních poměrech. Pohyboval se v podnikatelské oblasti, ovšem i v jeho životě propukly závady, dokonce ještě dříve, než u obžalovaného P.. Proti obžalovanému P. byly vedeny exekuční řízení. Měl další závazky, o kterých byla řeč v odůvodnění. Především jemu samotnému bylo jasné, že dřívější obchody nedovoleně krátily daně, zisk nebo výnos z obchodování byl dosahován trestnou činností. V důsledku toho je obžalovaný ve výkonu trestu odnětí svobody. Jeho zdravotní stav je normální, ve věznici pracuje a jeho chování je hodnoceno výborně. Má stále majetkové potíže, závazky z dřívější doby, které dosud nevyřešil. Jeho poměry se jevíly hůře, než u druhého obžalovaného. Každopádně poměry obžalovaných nevedly soud, aby to výrazným způsobem promítal do výměry trestu v kladném nebo záporném smyslu.
111. K dosavadnímu způsobu života u obžalovaného P. bylo možné konstatovat, že před spácháním projednávaného trestného činu se jeho život zdál bezúhonný, aspoň nebyl soudně trestán. Stejně to bylo i u obžalovaného P., který před spácháním tohoto činu trestán také nebyl. S odstupem času bylo nutné zmínit, že již v době jednání s poškozeným D., si byli oba dva vědomi, že předchozí obchodování s drahými kovy bylo za hranicí zákonnosti a zakládalo mj. krácení daní. To poněkud

kalilo ryzost jejich života a přeci jenom zhoršovalo pohled soudu na obžalované, ale ani to nebyla podstatná okolnost, která by výrazně ovlivnila výměru trestu.

112. Při hodnocení možností nápravy obžalovaných soud zohlednil všechny doposud zmíněné skutečnosti. Souhrnně soud musel uvést, že možnosti nápravy obžalovaných nejsou příznivé. Poměry obžalovaných se v důsledku jejich přechozích počínání, ať už nelegálních či jenom pochybných, podstatně zhoršily. Oba obžalovaní jsou dneska nemajetní, zhoršily se jejich rodinné poměry. Obžalovaný P. vykonával trest odnětí svobody za jinou trestnou činnost. Obžalovaní nebyli schopni reflexe svého jednání vůči poškozenému D. a převážně se snažili zbavit odpovědnosti buď na úkor poškozeného, nebo svalováním viny z jednoho na druhého. Proto soud neviděl možnosti nápravy obžalovaných příznivě. Stále to nebyly skutečnosti, které by významně měnily pohled soudu, jaký ji má být uložený trest.
113. Obžalovanému P. svědčila jediná významná polehčující okolnost, že vedl před spácháním trestného činu řádný život (§ 41 písm. p) tr. zákoníku). Proti obžalovanému byly přitěžující okolnosti podle § 42 písm. a), l) tr. zákoníku, protože spáchal čin po předchozím uvážení a trestným činem získal větší prospěch. U obžalovaného P. neplatila žádná významná polehčující okolnost, protože nešlo říct, že před spácháním trestného činu vedl řádný život. Proti obžalovanému hovořily stejné přitěžující okolnosti jako proti obžalovanému P., tedy spáchání činu po předchozím uvážení a získání vyššího prospěchu.
114. Při ukládání trestu obžalovanému P. soud zohlednil střední stupeň závažnosti činu, protřelou a zručnou povahu činu, mírně příznivé poměry, normální způsob dosavadního života. To přivedlo soud k závěru uložit obžalovanému trest okolo čtvrtiny trestní sazby, v konkrétním vyjádření trestu odnětí svobody v trvání šesti let. Vzhledem k délce uloženého trestu odnětí svobody soud zařadil obžalovaného pro výkon trestu do věznice s ostrahou.
115. Při ukládání trestu obžalovanému P. soud pamatoval, že se trestného činu dopustil předtím, než byl odsouzen rozsudkem Městského soudu v Praze sp. zn. 4 T 6/2016. Nyní projednávaný zločin je ve vztahu souběhu se zločinem zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 3 tr. zákoníku z označeného rozsudku. Za sbíhající trestné činy obžalovanému náleží uložit souhrnný trest odnětí svobody, podle § 43 odst. 2 tr. zákoníku podle přísnějšího ustanovení ze sbíhajících se trestných činů, v tomto případě podle § 209 odst. 5 tr. zákoníku. Právě mnohost trestných činů, horší poměry obžalovaného, neuspokojivý dosavadní způsob života i slabší možnosti nápravy přivedly soud k ukládání trestu mírně nad polovinou zákonné trestní sazby, v konkrétním vyjádření souhrnného trestu odnětí svobody v trvání osmi a půl let. V tomto případě by mělo následovat zařazení obžalovaného pro výkon uloženého trestu odnětí svobody do věznice se zvýšenou ostrahou. Soud zohlednil už vykonanou část trestu odnětí svobody, řádné chování a příznivé hodnocení obžalovaného ve věznici. Soud má za to, že pro nápravu obžalovaného stačí výkon trestu odnětí svobody v dosavadním režimu, to je ve věznici s ostrahou. Proto soud mimořádně rozhodl o zařazení obžalovaného P. do věznice podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku. Protože souhrnný trest nemohl být mírnější, než dříve uložený trest, soud zopakoval výrok o trestu zákazu činnosti výkonu funkce statutárního orgánu, člena statutárního orgánu obchodní korporace na dobu 10 let. Dále soud povinně zrušil celý výrok o trestu z rozsudku, k němuž byl souhrnný trest ukládán, aby nadále existoval pouze jeden výrok o trestu za sbíhající se trestné činy.
116. V adhezním řízení se s nárokem na náhradu škody řádně a včas připojil poškozený V. D. (č. l. 1114-1118,1278). Nutno zdůraznit, že poškozený uplatněný nárok výslovně omezil pouze na obžalovaného P.. Podle § 3079 zák. č. 89/2012 Sb. se právo na náhradu škody vzniklé porušením povinnosti stanovené právními předpisy, k němuž došlo před nabytím účinnosti tohoto zákona (tj. 1. 1. 2014), posuzuje podle dosavadních právních předpisů. Soud rozhodoval podle občanského zákoníku č. 40/1964 Sb. Naposledy zmíněný zákoník stanovil každému povinnost počínat si tak, aby nedocházelo ke škodám na majetku (§ 415 OZ). Dále stanovil obecnou odpovědnost, podle které každý odpovídá za škodu, kterou způsobil porušením právní povinnosti (§ 420 OZ).

117. V první řadě bylo třeba připomenout, že na majetku poškozeného D. byla způsobena škoda. Už bylo v rozsudku zmíněno, že za škodu je nutné považovat zmenšení majetku poškozeného zaviněným protiprávním jednáním. Ke zmenšení majetku poškozeného nepochybně došlo, bezhotovostně převedl částku 15 mil. korun na účet obžalovaného P. a právě o tuto částku se jeho majetek zmenšil. K tomu se pojilo zaviněné protiprávní jednání obžalovaných P. a P. v podobě úmyslného trestného činu, kteří chtěli způsobit škodu, oklamali poškozeného, zatajili mu podstatné skutečnosti, vylákali od něj částku patnáct milionů korun a sebe tím obohatili. Jednání obžalovaných bylo vedeno zločinným úmyslem, bylo naplněno nepravdivými informacemi a klamáním poškozeného. Výše škody je celá částka, kterou obžalovaní od poškozeného získali. Oba obžalovaní věděli, že tímto jednáním zasahují do majetkových práv poškozeného. Porušili obecnou povinnost počínat si tak, aby nedocházelo ke škodám na majetku. Kromě toho porušovali povinnosti stanovené trestním zákoníkem, který výslovně zakazuje obohacovat se na úkor druhých klamavým jednáním a způsobovat na cizím majetku škodu. Mezi jednáním obžalovaných a způsobenou škodou byla přímá příčinná souvislost, neboť jednání obžalovaných P. a P. bylo jediným impulsem, který přiměl poškozeného D. převést kritickou částku. Obžalovaní odpovídali za škodu společně a nerozdílně jako spolupachatelé, což by odpovídalo jejich podílu na spáchání trestné činnosti. Ovšem uplatněným nárokem disponuje poškozený a ten nárok směřoval pouze vůči obžalovanému P.. Soud mohl rozhodovat pouze o tomto nároku.
118. Z hlediska výše uplatněného nároku soud přitakal obhajobě v tom, že provedeným dokazováním bylo zjištěno oznámení, kterým poškozený D. oznamoval obžalovanému P. postoupení pohledávky v hodnotě 5 mil. korun na společnost XXXXX, pocházející ze smlouvy o půjčce mezi poškozeným a obžalovaným ze dne 12. 7. 2013, která byla zajištěna směnkou vlastní. Pohledávka byla postoupena se všemi právy, které k pohledávce náleží, s dovětkem, že jakékoliv plnění je dlužník O. P. povinen plnit novému věřiteli. Z toho soud dovodil, že majetkové nároky spojené s touto pohledávkou, včetně případného nároku na náhradu škody způsobené deliktním jednáním při vzniku této pohledávky, přešla na jinou osobu. Nebylo přitom zjištěno, že by se tato pohledávka, včetně souvisejících nároků a práv, někdy vrátila poškozenému D.. Proto soud mohl odpovědně rozhodnout pouze o nároku poškozeného V. D. ve zbytku uplatněného nároku na náhradu škody, tedy o náhradě škody na částku 10 milionů korun. Proto soud rozhodl o povinnosti obžalovaného P. zaplatit poškozenému D. na náhradě škody částku uvedenou ve výroku. Se zbytkem uplatněného nároku soud odkázal poškozeného na řízení ve věcech občanskoprávních.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do osmi dnů od jeho doručení k Vrchnímu soudu v Olomouci prostřednictvím Krajského soudu v Brně. Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci a poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku, může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo, že chybí (§ 246 odst. 1, odst. 2 tr. řádu).

Odvolání musí být v zákonné lhůtě případně v další lhůtě určené předsedou senátu odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou rozsudku nebo řízení které mu předcházelo vytýkány. Státní zástupce je povinen uvést, zda odvolání podává ve prospěch či neprospěch obžalovaného (§ 249 odst. 1, 2 tr. řádu).

Odvolacím soudem bude odmítnuto odvolání, které nespĺňuje náležitosti obsahu odvolání (§ 253 odst. 3 tr. řádu).

Brno 16. srpna 2021

Mgr. Tomáš Kurfiřt v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Magda Pokorná.